

OBČASNÍK FARNOSTI SVĚTÉHO DUCHA B.BYSTRICA – PODLAVICE
april 2012, číslo 15, ročník VI.

Duchovní pohľad

To už 5 rokov...

Aké milé sú tvoje príbytky,
Pane zástupov. (Ž 84)

28.4.2007-2012

OBSAH

Úvodník	03
Tak si tu žijeme	04
Dar alebo trest? Čas ukáže!	08
Päť rokov cez fakty	10
Kreslo pre hosťa – D.p. Kazimír Divéky	11
Predchodca nášho kostola	15
Žiaci na koncerte v kostole	18
Stretnutie s novými priateľmi	19
Sústredko na Kordíkoch	20
Deväť dní hľadania prístrešia	21
Postav dom, zasad' strom!	22
Jasličková slávnosť	24
Farebná príloha: Výstavba kostola 2006-2007, Posviacka 28.4.2007, Posviacka zvonov 2.12.2006	
Neviniatka; Deň neviniatok	25
Požehnanie domov a bytov v našej farnosti	27
Dobrá novina; Koledovanie v nemocnici	28
Na pomoc Afrike vyzbierali koledníci DN vyše 900-tisíc eur	29
Silvester na Kordíkoch; Silvester v Podlaviciach	30
Sviatok Troch kráľov, Ping-pong turnaj 2011	32
Zimné radovánky	33
Detské stretká vo farnosti: Biblické stretko	34
Angličtina pre najmenších; Yamaha – Prvé krôčiky k hudbe	36
Fašiangové radovánky – karneval	38
Modlitbové trojdné Modlitieb matiek komunity Útecha	39
Morálne ocenenie si prevzali farské redakcie v Prievidzi	40
Svetový deň chorých 2012 v Banskej Bystrici	41
Prečo práve katechézy? V Podlaviciach?	42
Pozvánka do Svätej zeme	44
Keď chrám ožíva a rozpráva	45
Dunajské vlny	47

Duchovný pohľad, občasník: číslo 15/2012, ročník VI. (vyšlo 28.4.2012)

Vydáva Rím.kat. farnosť Svätého Ducha Banská Bystrica – Podlavice

Skubínska cesta 6, 974 09 B.Bystrica, kontakt: 048/4146383,

bb.podlavice@fara.sk, www.podlavice.fara.sk;

Redakčná rada, grafická úprava, tlač: - šéfredaktor: Mária Gréčová, - za obsahovú stránku zodpovedá: Mgr. Daniel Bédi, SF, farár; - jazyková úprava: PhDr. Lenka Bačíková; - grafická úprava: Daniel Bédi; - foto: archív prispievateľov, archív farnosti, Helena Žebyová, Mária Gréčová, Ľubomír Mazúr, Anton Vik, Daniel Bédi; - tlač: Dali-BB, s.r.o., Jilemnického 7, Banská Bystrica, náklad 200 ks. Pre vnútornú potrebu farnosti. Redakcia si vyhradzuje právo úpravy a krátenia príspevkov.

Schválené Biskupským úradom v Banskej Bystrici pod č. 112/1/2011

Foto na titulnej strane: Z konsekrácie kostola Sv. Ducha v Podlaviciach 28.4.2007

Úvodník

„Aké milé sú tvoje príbytky, Pane zástupov.“ (Ž 84)

Šalamún si pred očami celého izraelského spoločenstva stal pred Pánov oltár, vystrel ruky k nebu a povedal: „Pane, Bože Izraela, tebe niet podobného Boha ani hore na nebi ani dolu na zemi, lebo ty zachovávaš zmluvu a milosrdenstvo so svojimi služobníkmi, ktorí celým svojím srdcom kráčajú pred tebou... A teraz, Pane, Bože Izraela, nech sa uskutočnia tvoje slová, ktoré si povedal svojmu služobníkovi Dávidovi, môjmu otcovi. Možno si vôbec pomyslieť, že Boh bude bývať na zemi? Veď ak ťa nebesia a nebesia nebies pojať nemôžu, o koľko menej potom tento dom, ktorý som postavil?! Ale zhliadni na modlitbu svojho služobníka a na jeho prosby, Pane, Bože môj; počuj volanie a modlitbu, ktorú ti dnes tvoj služobník prednáša, aby boli tvoje oči v noci i vo dne otvorené nad týmto domom, nad miestom, o ktorom si povedal: ‚Tam bude moje meno,‘ aby si vypočul modlitbu, keď sa bude tvoj služobník modliť na tomto mieste: aby si vypočul prosbu svojho služobníka a svojho ľudu Izraela, kedykoľvek sa budú modliť na tomto mieste. Ty vypočúješ vo svojom príbytku v nebi; a keď vypočúješ, budeš milostivý.“ (1Kr 8, 1-4. 10-13. 22-30)

Radosť a vďačnosť sprevádzali slávnosť posvätenia chrámu Svätého Ducha v Podlaviciach 28. apríla 2007, kedy do famosti zavítal vtedajší pomocný banskobystrický biskup Mons. Tomáš Galis. Blíži sa 5. výročie tejto vzácnej udalosti, preto toto číslo Duchovného pohľadu je zamerané už aj k tejto slávnosti. Samozrejme treba sa obzrieť aj dozadu, aby sme vedeli, kde sú naše korene, čo to „stálo“ mnohých, že v Podlaviciach je „stánok Boží medzi ľuďmi“. A že veci nie sú samozrejmi ani dnes...

Preto aj touto cestou chcem všetkých farníkov i ľudí dobrej vôle pozvať, aby sme sa duchovne zjednotili a prišli sa poďakovať Bohu za náš kostol 28. apríla 2012 o 16. hodine (sobota - teda čas a miesto, „osoby a obsadenie“ ako pred piatimi rokmi).

Daniel Bédi, SF, farár

Takto si tu žijeme

Ohliadnutie za Adventom, Vianocami a začiatkom roka

1. novembra 2011 sme si pripomenuli sviatok Všetkých svätých. Pobožnosť na cintorínoch bola o druhej popoludní v Skubíne a o 15. hodine v Podlaviciach. 2. novembra sa po svätej omši konala pobožnosť za duše v očistci pri križi v areáli kostola.

V nedeľu 11. novembra sa v kostole konal koncert Zboru učiteľov Slovenska. Tohto výchovného koncertu sa zúčastnili nielen naši farníci, ale aj žiaci ZŠ v Podlaviciach s učiteľmi, pre ktorých bol prednostne určený. V ten istý víkend zbor mladých aj s otcom Danielom navštívil farnosť Kozárovce.

17. novembra si užili naše mladé rodiny športový deň.

Sviatkom Krista Kráľa sme ukončili cirkevný rok a príchod Adventu upriamil našu pozornosť na dôstojnú prípravu a prežívanie vianočných sviatkov.

Na sviatok sv. Mikuláša dostali naše deti milé prekvapenie. O dva dni na to, 8. decembra na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie po sv. omši bola Mariánska akadémia.

V rámci prípravy na vianočné sviatky sme 10. decembra upratali priestory kostola a fary. Ďalšou milou udalosťou v našej farnosti bol víkend, kedy sa naša mládež vybrala aj oddychovať aj pracovať – nacvičiť Vianoce na chatu na Kordíkoch. Aby sme nezanedbali ani duchovnú prípravu, modlili sme sa od 15. do 23. decembra po bytoch deviatnik Prístrešia, v ktorom sv. Jozef a Panna Mária hľadajú v Betleheme miesto, kde by sa mohli uchýliť. Tieto modlitby a stretnutia boli príjemné a povzbudzujúce. 16. decembra sme boli pozvaní na vianočnú svätú spoveď, pri ktorej spovedali viacerí kňazi, už tradične saleziáni z novej Sásovej a karmelitáni zo Starých Hôr.

Sobota pred 4. adventnou nedeľou bola tá, kedy sa za pomoci zdatnej partie našich chlapcov zjavil v kostole už vianočný „stromček“. Úžas ľudí, ktorí prišli do kostola a zazreli ho, hovoril sám za seba. To, že sa nám blížili Vianoce, nám 18. decembra pripomenul aj skaut Janko Gréč, ktorý na sv. omšu o 10. hodine priniesol priamo zo železničnej stanice Betlehemske svetlo, ktoré si potom farníci mohli zobrať domov. Spovedanie farníkov pokračovalo 20. decembra, kedy náš pán farár spovedal našich chorých v ich príbytkoch.

A ani sme sa nenazdali a boli tu Vianoce. Na Štedrý deň sme po dlhých prípravách boli pozvaní k štedrovečernému stolu. Omša v túto tichú svätú noc

sa slávila o 23. hodine. Po nej sme sa občerstvili farským punčom, ktorý uvaril Janko Ťažár. Na Prvý sviatok vianočný - 25. decembra sme si pri sv. omšiach pripomenuli betlehemskú udalosť narodenia Pána Ježiša, ale aj zmysel tejto udalosti pre nás. V tento deň si o 15. hodine naši mladí s deťmi pripravili v areáli kostola živý betlehem. Odtiaľ sme sa presunuli do kostola, kde nám predstavili pripravené divadelné pásmo.

Na sviatok sv. Štefana si pri všetkých sv. omšiach manželia farnosti obnovili manželské sľuby. Po „desiatej“ sv. omši sa v areáli kostola po požehnaní snehu začala gufovačka. V tento deň naša mládež koledovala pre akciu Dobrá novina. Výťažok zo zbierky bol poslaný na projekty v Južnom Sudáne. 28. decembra na Sviatok sv. neviniatok požehnal pán farár deti. Po sv. omši dostali deti možnosť do sýtosti sa vysánkovať v zasneženom areáli kostola.

Na sviatok sv. Silvestra sme ďakovnou sv. omšou o 16. hodine ukončili občiansky rok. Pán farár zrekapituloval uplynulý rok a prečítal štatistiku a plánované akcie na rok 2012. Potom nás pozval na adoráciu o 23:45. O polnoci požehnal so Sviatosťou oltárom našu farnosť a mesto. Malým prípitkom a vzájomnými želaniami sme vstúpili do nového občianskeho roka.

Na Nový rok sme pri všetkých troch sv. omšiach prosili o požehnanie na nasledujúce dni i celý rok. Tohtoročné požehnávanie bytov a domov prebehlo ako po ostatné roky podľa dohovoru s pánom farárom.

V novom roku 2012 začali počas týždňa opäť fungovať pravidelné farské aktivity, napr. detské stretká v pastoračnej miestnosti (biblické stretnutia, angličtina pre najmenších, hudobné a tanečné stretnutie); pre mládež: stretko pre školákov v nedeľu po sv. omši, pre starších v nedeľu večer; nácviky zborov (deti, mládež farnosti, dospelí); príprava na sviatosti krstu, sv. prijímania, manželstva; modlitbové stretnutia matiek; modlitby neokatechumenátneho spoločenstva; premietanie filmov; farská knižnica; ping-pongový tumaj (3. ročník) a kalčeto – stolný futbal v garáži fary.

8. januára 2012 v nedeľu na sviatok Krstu Pána sa v našom kostole konal koncert speváckeho zboru Hron. Koncert s vianočnou tematikou si prišli vypočuť veriaci, družne katolíci i evanjelici, ako aj priaznivci hudby z okolia. Dobrovoľný finančný príspevok bude použitý na kúpu organu do nášho kostola.

V sobotu 14. januára sa rodičia s malými deťmi v zasneženom areáli kostola tešili pri gufovačke a stavaní snehuliaka a bunkrov. Toho roku bolo snehu

neúrekom. Jeho odpratávanie v okolí kostola zabezpečil otec Daniel a pohotovostná čata ochotných chlapcov z farnosti.

Od 18. do 25. januára sme sa zapojili do modlitieb za jednotu kresťanov. Tematicky boli pripravené kresťanmi z Poľska.

Od 31. januára do Kvetnej nedele prebiehali vo farnosti katechézy, ktoré viedli katechisti z neokatechumenátneho spoločenstva zo Žiliny.

Každý utorok pred večernou sv. omšou sme sa modlili Večerné chvály a rovnako každý štvrtok po sv. omši bola adorácia pred vyloženu Sviatosťou oltárom.

Počnúc adventom s prestávkou cez vianočné obdobie pokračovali každý piatok katechézy, ktoré viedol otec Daniel s tematikou hlbšieho prežívania a pochopenia sv. omše.

27. januára sa v pastoračnej miestnosti stretla veľká farská rada na neformálnom priateľskom novoročnom stretnutí.

Začiatkom februára 2012 na sviatok Hromníc posvätil pán farár pri sv. omši sviečky, tzv. hromničky, ktoré nám majú pripomínať svetlo a silu viery. A na sviatok sv. Blažeja sme pri večernej sv. omši dostali svätoblažejské požehnanie s prosbou o ochranu pred chorobami hrdla a všetkého zla.

Prvá nedeľa v mesiaci bola spestrená modlitbou sv. ruženca, ktorú sa o 15. hodine v našom kostole modlili matky. 10. februára po večernej sv. omši sme v areáli nášho kostola pri jaskynke mali pobožnosť k Panne Márii Lurdskej. A deň nato v nemocničnej kaplnke sme prispeli k oslave Sviatku chorých.

11. februára sa u nás konal farský karneval. Dňa 12. februára sme sa zúčastnili stretnutia redaktorov farských masmédií, ktorí sa venujú tvorbe farských časopisov a internetových stránok. Stretnutie sa konalo v Prievidzi, časť Zapotôčky. Záver patril sv. omši, ktorú v miestnom novom kostole zasvätenom sv. Terézii z Lisieux celebroid administrátor banskobystrickej diecézy d. p. Marián Bublinc.

Od 11. do 15. februára Fórum kresťanských inštitúcií FKI, Rada pre laické a apoštolské hnutia pri KBS, Pápežské slovenské kolégium sv. Cyrila a Metoda v Ríme a slovenská redakcia Vatikánskeho rozhlasu zorganizovali 3. ročník púte zástupcov laických hnutí a združení k hrobu sv. Cyrila. Tejto púte do Ríma sa zúčastnil aj náš pán farár.

Od 13. do 19. februára sa konal týždeň manželstva. Aj v našej farnosti sa pri tejto príležitosti konali zaujímavé aktivity.

Popolcovou stredou sme začali Pôstne obdobie. Pri sv. omšiach poznačil pán farár farníkov na čelo popolcom, ktorý symbolizuje očistenie i pokánie. A slová „Kajajte sa a verte evanjeliu!“ znamenajú pre nás úžasnú výzvu.

V pôstnom období sme sa každý piatok o 17:15 modlili krížovú cestu. Túto modlitbu sa modlili v prvý piatok matky, potom muži, otcovia, rodiny, seniori a na záver mládež.

Od 27. do 29. februára sa konalo modlitbové trojdnie, počas ktorého sa matky modlili za svoje deti. Na 4. marec na našu farnosť a náš kostol pripadla celodenná poklona pred Sviatosťou oltárom, ako súčasť reťaze, ktorou sú prepojené všetky farnosti a kostoly v Banskobystrickej diecéze. Postupne sa do nej zapojili mladí, zástupcovia mladých rodín, zboristi a seniori. Keďže bola prvá nedeľa, popoludnie patrilo aj modlitbe sv. ruženca, ktorý sa tento raz modlili muži. Po poklone o 16. hodine sme sa zúčastnili na prednáške o pešej púti dp. podplukovníka Marka Trochana, vojenského duchovného zo Zvolena, do Santiaga de Compostella, ktorú absolvoval vlani. 763 kilometrov je veľa aj povedať, a niečo prejsť!

Od 10. marca sa muži denne modlili deviatnik k sv. Jozefovi. 11. marca popoludní sa naša farnosť podieľala na modlitbách krížovej cesty na Urpíne pre celú Banskú Bystricu. Po jej skončení nasledovala v kaplnke Povýšenia sv. kríža na Urpíne sv. omša celebrovaná našim pánom farárom.

26. marca na Sviatok Zvestovania Pána sme sa modlili za dar počatého dieťaťa a aj nosením bielych stužiek sme sa pripojili k tejto iniciatíve. Po sv. omši o 19. hodine sa konalo stretnutie lektorov a žalmistov.

V marci došlo k zahájeniu ďalšej peknej aktivity vo farnosti. Naši otcovia sa rozhodli do mája stretávať v piatky na futbalových večeroch. Od februára vždy v prvú nedeľu v mesiaci dopoludnia pod vedením Haviarovcov sa opäť konali duchovné stretnutia manželov.

Od 30. marca do 1. apríla sa aj mladí z našej farnosti zúčastnili Kvetného víkendu, Diecézneho stretnutia mládeže. Svätý týždeň začal 1. apríla Kvetnou nedeľou. V tomto týždni chorí a starkí prijali pomazanie chorých. Na Veľký piatok 6. apríla napoludnie sme sa stretli na krížovej ceste, ktorá viedla ulicami Skubína.

Na ďalšie pokračovanie sa teší Mária Gréčová

Milí čitatelia, tento článok uvádzame s odstupom piatich rokov. Bol totiž publikovaný v Bulletinu k 5. výročiu založenia farnosti Banská Bystrica – Podlavice, teda v roku 2007. No stále má veľmi silnú výpovednú hodnotu. Posúďte sami. A isto Vám veľa pripomenie. (db)

Dar alebo trest? Čas ukáže!

Do Podlavíc som prišiel v roku 1989 ako posledný šťastlivec, ktorý dostal družstevný byt, a s mladou manželkou, malým dieťaťom sme sa nasťahovali. Bol to pre nás veľký dar a boli sme šťastní až do prvej nedele, keď sme zisťovali spoje na nedeľnú svätú omšu v meste. Samozrejme sme prišli neskoro a začali sme prehodnocovať náš dar. Bol to dar alebo trest?

Po rokoch cirkevného „bezdomovectva“ sme aj v Podlaviciach objavili malé cirkevné spoločenstvo, ktoré sa stretalo v miestnej základnej škole vďaka ústretovosti pána riaditeľa. Omšu slúžili kňazi z farnosti Radvaň, pod ktorú sme patrili a naša radosť bola obrovská. Radosť trvala až do môjho sviatku mojich menín. Volám sa Peter ako apoštol a prvý biskup sv. Peter. Tento prikázaný sviatok pripadol na pracovný deň a naša omšová turistika pokračovala. V škole sme mohli sláviť eucharistickú slávnosť len v piatok podvečer a víkend. Aj podmienky na slávenie svätej omše boli chabé. Stále sme si pripadali ako bezdomovec, ktorý si prinesie v krabici veci do nocľahárne a tu načerpá potrebné sily výdatným spánkom. Bolo toto obdobie pre nás darom alebo trestom?

Prichádza dôležitá udalosť, v Podlaviciach vzniká farnosť. Prichádza nový pán farár a my už nie sme „obyčajní bezdomovci“, ale máme už aj pečiatku. Našťastie náš kňaz je šikovný aj pri vybavovaní rôznych záležitostí a my získavame podnájom. Prázdnu škôlku prerábame na dôstojný Boží stánok. Na papieri nám k pečiatke pribudla aj hlavička s adresou. Omše máme každý deň, máme aj priestory na stretávanie a naša radosť je veľká. Už nás - bývalých „bezdomovcov“ ráno nikto nevyhadzuje z nocľahárne, ale ostávame na obed a doprajeme si aj večeru. Je to obdobie veľkého rozmachu našej farnosti. Je nás čoraz viac a náš útulok priťahuje čoraz viac veriacich „bezdomovcov“. Vlastne už nie sme bezdomovci, len objavujeme náš nový domov. Každý si tu nachádza svoju izbičku, svojich priateľov a každého teší to malé červené svetielko, ktoré nám oznamuje, že je tu s nami Ten, ktorý nás nadovšetko miluje. Roky plynú a my postupne naberáme triezvy pohľad. Podnájom je pekná vec, ale my vieme, že je to len dočasné. Máme sa tu dobre, máme teplo v srdci aj na tele, a to aj v najväčších mrazoch. Kaplnka je teplá po každej stránke.

Nová farnosť nevlastní kostol ani faru, a tak je nám to už celkom jasné, raz našu kaplnku opustíme. Je to pre nás dar alebo trest?

„Ideme stavať!“, padlo uvážené vážne rozhodnutie. Chceme, aby poštár zvonil na náš vlastný zvonček a aj kňazovi treba útulnú „komôrku“. Začali sme hľadať pozemok a vytypovali sme si dve lokality na výstavbu. Zvo-

„Dom“, či skôr skubínske smetisko na mieste terajšieho kostola

lili sme si tu ľahšiu a na prvý pohľad krajšiu lokalitu. Až tu sme si uvedomili, že sme bývalí „bezdomovci“ a spoločnosť v Podlaviciach nás ešte neprijala. Zrodila sa petícia proti výstavbe. Nelenili sme a posilnení našou jednotou sme bojovali za svoje práva. Nakoniec sme ustúpili a zvolili si pozemok na výstavbu nášho

kostola, ktorý bol zarastený, s polozbúraným domom a miestnym smetiskom. Bol tento pozemok pre nás dar alebo trest?

Vyhmulí sme si rukávy a s nadšením sme sa pustili do výstavby. Zbierky neboli podľa našich predstáv, a tak nás pod svoje krídla zobral otec biskup a finančne zastrešil náš kostol. Našou úlohou bolo dofinancovať okolie a interiér kostola, ktoré sme mali zariadiť a vybudovať. Bola to pre nás náročná práca a vynaložili sme na ňu nemalé úsilie. Ľudia zainteresovaní na týchto prácach vynakladali veľa energie, času a s vypätím – nepreháňam - posledných síl budovali. Bola táto práca pre nás darom alebo trestom?

Prečo mi vôbec napadla táto otázka? Aj keď sa na začiatku mohlo zdať, že je to pre Podlavice trest - tých ťažkostí predsa len bolo mnoho a človek neraz zapochyboval, či to má vôbec zmysel. Teraz každý vidí, že to bol obrovský dar, ktorý nám Boh servíroval a čakal, ako ho ľudia prijmu, a či vytrvajú vo viere. Kostol stojí a to je dar! Dar, ktorý získal na váhe, vďaka „trestom“, respektíve ťažkostiam, ktoré nás počas jeho výstavby sprevádzali. Bez nich by sme si sotva tento dar vážili tak, ako si ho vážime dnes...

Peter Žeby

Stavba kostola navidomoči rástla

Pät' rokov cez fakty

12. septembra 2003 počas historickej návštevy Banskej Bystrice, Svätý Otec Ján Pavol II. posvätil základný kameň na stavbu Kostola Ducha Svätého v podlavickej farnosti.

Po zakúpení pozemku z prostriedkov Biskupského úradu Banská Bystrica a jeho následnej úprave bol 3. októbra 2005 pozemok posvätený banskobystrickým diecéznym biskupom Mons. Rudolfom Balážom a začalo sa výstavbou kostola a farskej budovy. Do súťaže predložili svoje projekty Ing. Ján Hanzel a Ing. arch. Daniel Sticzay. Farskou radou a Liturgickou komisiou bol vybraný projekt inžiniera Sticzaya, ktorý sa aj výstavbou zrealizoval.

2. decembra 2006 o 15. hodine v priestoroch staveniska kostola boli pánom biskupom Mons. Tomášom Galisom vysvätené tri zvony pre náš kostol. Prvý - najväčší - je zasvätený Duchu Svätému, patrónovi farnosti, druhý - menší - je zasvätený Sedembolestnej Panne Márii – patrónke Slovenska a tretí s nápisom: „Za mrakmi je moje milované slnko“ je zasvätený blahoslavenej Zdenke.

28. apríla 2007 o 16. hodine pomocný banskobystrický biskup Mons. Tomáš Galis konsekroval Kostol Svätého Ducha a vysvätil priestory farskej budovy.

V roku 2009 sa farníkom podarilo dokončiť pri kostole oddychovú a meditačnú zónu. Nachádza sa v nej Lurdská jaskyňa, jazierko, trávnik, chodníky, množstvo zelene a altánok. Keďže je zastrešený, má mnohoraké využitie s ohľadom na spôsob prípravy jedál – možno v ňom variť, piecť, grilovať, je využívaný na farské akcie väčšiu časť roka.

V posledných dvoch rokoch prebiehajú terénne práce pri budovaní centra pre deti a mládež, amfiteátra a športovej zóny – vysnívaný „Podlavický Hyde Park“.

Farnosť Svätého Ducha v Banskej Bystrici – Podlaviciach ďakuje v roku 5. výročia posvätenia kostola Pánu Bohu za všetky Jeho milosti!

Spracovala Ing. Eva Tribulová

Kreslo pre host'a

Tento rok si naša farnosť Sv. Ducha v Podlaviciach pripomenie dve významné udalosti. 1. septembra oslávime 10. výročie založenia farnosti a 28. apríla 5. výročie konsekrácie nášho kostola. Pri zrode týchto historických udalostí stál človek – kňaz, ktorého v dnešnom kresle pre host'a nemusím zvlášť predstavovať, pretože ho všetci dobre poznáme a s láskou nosíme v srdci. Je to náš prvý podlavický pán farár Ing. Mgr. Kazimír Divéky, ktorý sa s nami podelil so svojimi spomienkami počas svojho sedemročného pôsobenia v našej farnosti.

„Z Bo-
žej
milosti
som
tým,
čím
som.“

(1 Kor 15,10)

1. Obligátny začiatok: Odkiaľ pochádzate a ako si spomínate na svoje detstvo a mladosť?

Možno naozaj obligátny, lebo – predpokladám, že si ešte viacerí pamätajú na viaceré údaje z môjho života. Ale predsa: narodil som sa 1. septembra 1942 v Diviakoch nad Nitricou, neveľkej, ale starobylej obci na Hornej Nitre. Tam som chodil aj do základnej školy a prežil som tam veľmi pekné detstvo. Vtedy pravda nie pri počítači, ale drobnými povinnosťami – pasenie husí, kôz, ale aj peknými chlapčenskými hrami v krásnej prírode. Mladé roky som prežíval ako študent prievádzkeho gymnázia - vtedy Jedenástročnej strednej školy a prázdniny pasením kráv u starých rodičov. Po maturite som sa stal študentom Prevádzkovo-ekonomickej fakulty Vysoké školy poľnohospodárskej v Nitre. Po skončení školy som pracoval na Štátnych majetkoch v susednej dedine. V roku 1971 som prišiel pracovať do Banskej Bystrice. Pracoval som na rôznych pozíciách, najdlhšie vo vtedajšom Československom rozhlase, štúdiu Banská Bystrica.

Spoznáte ma?

2. Môžete nám priblížiť vaše profesné zameranie a vašu cestu ku kňazstvu?

V podstate som bol celý život verný svojmu povolaniu ekonóma a tu v Banskej Bystrici som vždy pracoval v ekonomickej oblasti. V poslednom civilnom zamestnaní vo Zvolene som pracoval aj ako štatutár firmy. V mojej farnosti na Fončorde sa vtedy začalo vytvárať spoločenstvo Neokatechumenátnej cesty a ja som vstúpil do tohto spoločenstva. Tam začala

3. Vaše kňazské povolanie dozrelo až neskôr. Mala vplyv na to aj práca ekonóma v kňazskom seminári?

Práca ekonóma v seminári snáď ani nie. Bola to rutinná práca. Ale duchovný život v seminári, s ktorým som sa stretol určite. V tom čase sa začala v našom seminári diaľková forma štúdia teológie a ja so veľmi túžil vedieť viac. Veď som poriadne nepoznal ani katechizmus. A náboženské vedomosti počas socializmu dosť vybledli. Tak som sa prihlásil na diaľkovú formu teológie. Prijímacie skúšky som urobil na moje prekvapenie veľmi

Kňazský seminár Badín

dobre. Bolo to dosť náročné skĺbiť prácu a štúdium – veď som už mal po päťdesiatke, a vtedy sa ľudia spravidla pripravujú na dôchodok. Počas štúdia teológie som pocítil túžbu stať sa kňazom, ale vzhľadom na vek som už ani nemal nádej. Zdôveril som sa s tým vtedajšiemu rektorovi nášho

kňazského seminára, terajšiemu žilinskému diecéznemu biskupovi Mons. Tomášovi Galisovi a on mi poradil: „Choď za biskupom a on ti povie áno alebo nie“. Na moje veľké prekvapenie ma blahej pamäti otec biskup Rudolf vypočul a prijal ma aj k formácii ku kňazstvu. Kňazskú vysviacku som prijal z rúk otca biskupa Rudolfa v banskobystrickej katedrále 20. júna 1998 ako päťdesiatšesťročný. Popri pastoračnej práci na Fončorde, Ufanke a nakoniec v badínskej farnosti som naďalej pracoval v kňazskom seminári ako ekonóm a vicerektor.

4. V septembri 2002 ste sa stali prvým podlavickým farárom. Spomínate si, čo vám vírilo hlavou pri obdržaní dekrétu do novozriadenej farnosti Banská Bystrica – Podlavice, ktorá bola bez kostola?

Bolo to niekedy v jamých mesiacoch roku 2002, keď ma pán biskup pozval na biskupský úrad a oslovil ma, či by som neprevzal novú farnosť, ktorú chce zriadiť v mestskej časti

Podlavice a Skubín, nakoľko mám v Bystrici byt, teda mal by som kde bývať aj pracovať. Iste sme hovorili aj o nutnosti postaviť kostol a faru, nakoľko v tejto časti neboli žiadne sakrálne stavby a ani priestor pre farskú činnosť. Pamätám sa, že som vtedy túto ponuku prijal bez výhrad a na biskupskom úrade mohli pripraviť dekréty o zriadení novej farnosti a ustanovení prvého farára farnosti. No a ďalšie veci už prebiehali tak, že sú známe celému spoločenstvu v Podlaviciach. V nedeľu 1. septembra 2002 pri sv. omši na školskej chodbe základnej školy za prítomnosti farárov a ďalších kňazov z Banskej Bystrice, pán dekan Jaroslav Pecha prečítal zriaďovaciu listinu novej farnosti zasvätenej Svätému Duchu a dekrét o menovaní farára. A tak sa začala nová éra nielen v živote veriacich Podlavíc a Skubína, ale aj v mojom osobnom živote.

5. Čo všetko obnášalo rozbiehať novú farnosť?

V prvých dňoch to bola určite úradnícka byrokracia. Vybaviť všetky doklady, že sme, že existujeme, po všetkých možných a nemožných úradoch. A samozrejme začať rozbiehať „normálny“ farský život. Všetci si dobre pamätáte, že na podlavickej „školskej chodbe“ sme mali sv. omšu len v nedeľu ráno o 8. hodine a v piatok o 16:45. Od októbra sme slávili sv. omšu aj v sobotu ráno o 7:30 a od slávnosti Krista Kráľa v nedeľu aj o 10. hodine. Do Vianoc sa zvýšila návštevnosť na sv. omši v nedeľu tak, že na

obidvoch boli lavice osadené. Na jednej sv. omši v nedeľu bolo okolo 80 veriacich. S radosťou sme aj slávili „prvé“ Vianoce ako farnosť v Podlaviciach. Ešte pred sviatkami sa podarilo vytvoriť prvú farskú radu. No ale aká je to farnosť, keď jej centrom nie je Eucharistický Kristus? To bol najväčší problém. Bolo treba hľadať priestory. A to bola prvá skúška

našej viery a dôvery v Božiu pomoc. Ale kde Boh koná, tam sa musí všetko podať. Podarilo sa do prenájmu získať bývalé detské jasle v Materskej škole na Jaseňovej ulici. a po intenzívnych brigádach a obnove priestorov vo fašiangový pondelok 3. marca 2003 pán dekan Pecha požehnal priestory kaplnky a bohostánok a „už“ sme boli riadnou farnosťou, v ktorej sa slávila sv. omša každý deň a vo farnosti bol stále prítomný Eucharistický Kristus. Bola to slávna Veľká noc, lebo sme už mohli riadne sláviť celé veľkonočné obrady.

6. V týchto dňoch oslavujeme 5. výročie konsekrácie nášho kostola. Vedeli by ste pár vetami zhrnúť jeho výstavbu?

Pár vetami je to ťažko. Samozrejme, že sme začali intenzívnu prípravu na získanie pozemku a prípravu výstavby kostola a fary. No a prišli petície a protesty, osočovania a úklady proti. Napriek všetkému Sv. Otec už blahoslavený Ján Pavol II. pri svojej apoštolskej návšteve Banskej Bystrice 12. septembra 2003 požehnal základný kameň pre stavbu kostola a fary.

To sme však ešte nevedeli, kde bude kostol stáť. Po viac ako ročných námahách a peripetiách sme zakúpili pozemok „za potokom“ a po jeho vyčistení, pán biskup Rudolf Baláž pozemok 4. októbra 2005 posvätil. Ešte v tom mesiaci sa začalo s výstavbou kostola a fary podľa projektu pána Ing. arch. Daniela Sticzaya. Stavbu zabezpečovala firma RANDA+R. Po silnej zime a veľkom snehu sme však mohli pokračovať so stavbou až koncom marca budúceho roku. Priebeh výstavby v roku 2006 - 2007 bol rýchly a pokojný. A prišiel 28. apríl 2007

a my sme zažívali nebývalú slávnosť, keď sme v sprievode „zo škôlky“ za vyzváňania zvonov prišli k nášmu kostolu, ktorý slávnostne konsekroval vtedy pomocný banskobystrický biskup Mons. Tomáš Galis za prítomnosti emeritného biskupa Mons. Petra Dubovského SJ, mnohých kňazov a množstva veriacich z celého mesta.

7. Od roku 2009 ste na dôchodku. Ako ho prežívate?

Rušno a aktívne. Po odchode na starobný dôchodok od 1. júla 2009 som sa musel dať trochu do poriadku. Zdravotný stav nebol vtedy dobrý, tak som odišiel na niekoľko dní k moru. Po návrate som vypomáhal na Fončorde a vo farnosti Banská Bystrica - mesto. V októbri ma oslovil „už“ pán biskup zo Žiliny Mons. Tomáš Galis, či by som nepomohol vo farnosti Papradno, kde vážne ochorel kňaz. Tak som nastúpil do Papradna a pobudol som tam v službe päť mesiacov. Po návrate domov som sa veľmi nezdržal a bolo treba zastúpiť chorého kňaza vo farnosti Lednica. Tam som bol v službe dva mesiace. Po návrate z Lednice som odcestoval do Kanady do slovenskej farnosti vo Vancouri, kde som zastupoval a vypomáhal takmer tri mesiace. Na „oddychu“ som sa zdržal len krátko a vtedy mi zavolať pán biskup Rudolf, či by som nešiel vypomôcť do farnosti

Šahy, lebo slovenského kňaza potrebuje pre prácu v mládežníckom stre-
disku diecézy na Španej Doline. A tak som v Šahách už takmer jeden
a pol roka.

**8. Máte nejaký vzor, knihu alebo myšlienku, či motto, ktoré vám po-
máha v ťažkých chvíľach?**

Iste každý človek má svoje vzory aj obľúbené knihy alebo žánery, ale ja
si v rôznych životných udalostiach najradšej pripomínam moje kňazské
motto. „Z Božej milosti som tým, čím som...“ (1.Kor 15.10)

**9. Čo by ste prostredníctvom nášho časopisu, ktorý vznikol na váš
podnet, odkázali svojim bývalým farníkom a čitateľom Duchovného
pohľadu?**

Že vás mám stále rád, že stále pozorne sledujem život vo farnosti,
vaše aktivity a snahy stále na sebe pracovať. Som stálym čitateľom Du-
chovného pohľadu, ktorý vďaka vášmu terajšiemu pánovi farárovi otcovi
Danielovi vždy dostávam a som vždy informovaný o vašich farských aktivi-
tách. Teší ma, že časopis nie žeby zanikol, ale sa ešte viac rozšíril a je
v ňom viac informácií a živote farnosti. Aj túto službu, ktorú časopis koná,
môžu našej farnosti závidieť omnoho väčšie a staršie farnosti. A do ďal-
ších rokov? Aby sa veriaci vzťahovali v Božej múdrosti, aby mali ochotné
srdce a ruky pri zveľadovaní Božieho diela, ktoré sme s Božou pomocou
pred takmer desiatimi rokmi v Podlaviciach a Skubíne spoločne začali.

*Ďakujem za rozhovor a v mene všetkých farníkov Vám
touto cestou chcem vyjadriť úctu a vďaku za všetko, čo
ste pre našu farnosť urobili a Váš stály záujem o nás.
Prajeme a vyprosujeme Vám pevné zdravie a hojnosť
Božích milostí a požehnaní.
Helena Žebyová*

Predchodca nášho kostola

Dnes neexistujúci kostol Svätého Ducha v Banskej Bystrici

Až do r. 1895 stál na rozhraní dnešnej Skuteckého a Homej ulice kos-
tol Svätého Ducha. Bol situovaný v miestach, kde dnes stoja časti budov
banky Dexia (bývalá Hungária) a Misijného domu (bývalé PKO, pôvodne
Katolícky tovarišský spolok).

Koncom 16. stor. túto časť mesta zo severovýchodu uzatváralo novo vy-

budované kamenné opevnenie tvorené dvomi baštami (Šusterskou a Gombikárskou) a Hornou mestskou bránou. Dodnes sa z tejto fortifikácie zachovala len Šusterská bašta, stojaca nad bývalým kinom Hviezda a časť hradieb smerujúcich od spomínanej bašty popri budove evanjelického gymnázia kolmo na Skuteckého ulicu.

Kostol, či skôr malý kostolík Sv. Ducha stál len niekoľko metrov od mestských hradieb. Svojou veľkosťou a dispozíciou by sme ho mohli prirovnať ku kostolu sv. Alžbety v Dolnej ulici, od ktorého bol len o málo väč-

Kostol Sv. Ducha pred rokom 1895 na kresbe A. Stollmanna

ší. Aj v súdobých mestských záznamoch je uvádzaný len ako kostolík (Kirchlen). Pôvodne na jeho mieste ešte začiatkom 16. stor. stála malá kaplnka, ktorú po troch desaťročiach prestavali na kostol. Kaplnku postavili v r. 1512–1513. Zmienky o rozšírení,

resp. prestavbe kaplnky na kostol sa zachovali z r. 1542–1543. Na stavebných prácach sa podieľal kamenár Linhard a murársky majster Bernard. Kostol Sv. Ducha spolu s ostatnými tromi vtedy jestvujúcimi kostolmi v meste patrili luteránskej cirkvi. Na bohoslužby ho používali príslušníci oboch národností – nemeckej a slovenskej (neskôr i maďarskej).

V r. 1574 v kostole nainštalovali oltár sv. Jána Evanjelistu. V r. 1579–1586 kostol, ktorého súčasťou bola i podzemná krypta, rozšírili pristavaním takzvanej slovenskej kaplnky. Realizátorom prístavby bol pravdepodobne majster Krištof Krainer.

Okolo kostola, ale najmä za hradbami, sa rozprestieral pomerne rozľahlý cintorín. V listine z 15. októbra 1548 sa zachovala zmienka, že na cintoríne bolo zvykom pochovávať baníkov. Už v tomto období bol však cintorín pomerne zaplnený, preto uvažovali o jeho rozšírení. Ako riešenie sa ponúkalo pripojiť k nemu záhradu mestského majera (tzv. chmeľnicu), ktorá bola situovaná na východ od cintorína. V nej dovtedy mesto pestovalo chmeľ, používaný na výrobu piva.

Začiatkom 70. rokov 17. stor., keď i v Banskej Bystrici „zvíťazila“ proti-reformácia a nastúpila silná rekatolizácia, kostol Sv. Ducha 16. decembra 1673 evanjelikom, ktorí vtedy tvorili takmer 100 % obyvateľstva, spolu s kostolom sv. Alžbety odňali. Aj cintorín za kostolom rozdelili podľa konfesií. Jeho menšiu časť, situovanú bližšie k mestu (hneď za hradbami), „podelili“ evanjelikom. Ostatná časť cintorína pripadla katolíkom. Oba cintoríny

rozdeľovala cesta vedúca z Hornej ulice do Rudlovej a Sásovej.

Kostol v auguste r. 1761 spolu s takmer celým mestom vyhorel. V r. 1762–1764 ho opravili a prestavali v barokovom slohu. Nainštalovali v ňom i nový organ od majstra Jána Michala Heisserera. Sochársku a maliarsku výzdobu interiéru (oltára a kazateľnice) zverili Tomášovi Blanxensteinerovi. Časť oltára po asanovaní kostola umiestnili do depozitu vo Farskom (nemeckom) kostole. V r. 1825 do kostola Sv. Ducha premiestnili zo slovenského kostola (sv. Kríža) obraz sv. Jána Nepomuckého. O tri roky neskôr podstúpil kostol jednu z posledných opráv, pri ktorej prestavali krov, strechu a malú vežičku.

Na prelome 80. a 90. rokov 19. stor. nastal v meste pomere veľký stavebný rozmach, pre ktorý už priestor vnútri hradieb nepostačoval. Po r. 1891 začali popri kostole Sv. Ducha budovať novú ulicu, na konci ktorej v r. 1892–1893 postavili areál mestských peších kasární. Podľa nich dostala ulica aj prvé pomenovanie (Kasárenská). V r. 1895 spolu s asanáciou kostola a časti hradieb zbúrali aj štyri prízemné domy, ktoré stáli pred kostolom. Ich poslednými majiteľmi boli rodiny Račanských, Lukáčovcov, Baičiovcov a Chovanovcov.

Asanáciou kostola Sv. Ducha a príslušných domov sa otvoril priestor pre novú výstavbu mesta. Postupne na mieste bývalého pohrebiska pribudli ďalšie budovy. Hneď za hradbami, na bývalom evanjelickom cintoríne, si v r. 1894–1895 protestanti postavili novú budovu gymnázia. V októbri r. 1898 dokončili stavbu krajského súdu. V r. 1903 na opačnej strane ulice postavili chlapčenskú meštiansku školu a o dva roky neskôr vedľa nej pribudla budova obchodnej a priemyselnej komory a za krajským súdom budova obchodnej akadémie. Výstavba dnešnej Skuteckého ulice pokračovala aj v nasledujúcich desaťročiach. Postupne sa z nej stala výstavná a na svoju dobu moderná mestská trieda, ktorá počas svojej viac ako 115 ročnej existencie niesla veľmi rôznorodé názvy (Dr. Františka Deáka, Súdobná, Hitlerova, Stalinova, Obrancov mieru, Skuteckého).

Ján Baláž

(zdroj: Bystrický Permon, sept. 2011, r.IX/č.3,
www.banskabystrica.sk)

Žiaci na koncerte v kostole

Dobré vzťahy medzi Základnou školou J. G. Tajovského v Banskej Bystrici - Podlaviciach a miestnym farským úradom sa prejavili aj na spoločnej predvianočnej akcii. 18. decembra sme boli pozvaní na výchovný koncert Spevákkeho zboru slovenských učiteľov do miestneho kostola, ktorého sa zúčastnili žiaci všetkých ročníkov (od 1. až po 9.)

a tiež všetci pedagógovia. V netradičnom prostredí deťom bola ponúknutá hudba, na ktorú bežne nie sú zvyknuté. Jednalo sa prevažne o skladby našich skladateľov v slovenčine i latinčine. Niektoré skladby deti mohli poznať z hodín hudobnej výchovy, ale len prostredníctvom CD. Málokedy sa umožní deťom zažiť vážnu hudbu priamo „na živo“. Ich zážitok výrazne umocnilo ešte aj to, že im spievali páni učitelia. Tak tento koncert zaručene prispel k zvyšovaniu hudobnej gramotnosti. Okrem toho sa deti zároveň učili aj spoločenskému správaniu, čo pomohlo hlavne prváčikom, ktorí sa takéhoto podujatia zúčastnili prvýkrát a nešetrili potleskom.

Ďakujeme a tešíme sa na ďalšiu spoluprácu!

Margita Kováčová,
Katarína Ruttkayová

Stretnutie s novými priateľmi

V piatok 11. novembra sa naši mladí zo zboru Chorus Band Podlavice spolu s duchovným otcom Danielom Bédim zúčastnili sústredujú dwoch zborov v dedine Kozárovce v okrese Levice. Prežili tam dva krásne, hodnotné a zaujímavé dni v spoločnosti kozárovského Zboru svätého

Jakuba a Filipa, ktorých sme sa snažili v uplynulých dvoch dňoch naučiť nové pesničky. Tie si neskôr oba zbory odprezentovali na večerných svätých omšiach. Tu zároveň poskytla naša mládež z Podlavíc i poznatky a zážitky zo Svetového stretnutia mládeže

so Svätým Otcom v Madride našim novým priateľom.

Tiež sme mali možnosť prezrieť si celú dedinu, ktorá je zaujímavá aj tým, že anjeli Archanjeli, zhmotnení v sochách, skrášľujú a chránia všetky jej svetové strany. Prechádzka v nás zanechala príjemný dojem a už teraz sa tešíme na ďalšiu návštevu.

Boli to dni plné hier, rozhovorov, slova a spevu a hlavne nezabudnutelných priateľských stretnutí, ktoré tak nás ako aj kozárovckú mládež veľmi povzbudili do ďalších dní života.

Mirka Vajsová (Smejka)

Sústredko na Kordíkoch

Začiatkom decembra minulého roku, ako aj rok predtým, sme mali my mladí opäť sústredenie, ktoré sa "netradične" znovu konalo na Kordíkoch. Prišli sme v piatok večer

a už v tento deň sme začali cvičiť niekoľko pesničiek, keďže sa nám blížili Vianoce. V sobotu sme sa opäť venovali nácvikom, nemohlo chýbať dobré jedlo ☺

a samozrejme nočná sánkovačka, ako to už býva zvykom. V nedeľu ráno sme si ale museli skôr privstať, lebo bolo treba poupratovať a prísť do Podlavíc na desiatku.

Myslím, že to bol čas, ktorý sme dokázali dobre využiť, aj keď, podľa mňa, sme sa mohli viac venovať nácviku piesní. Ale stihli sme možno zas niečo iné. Obzvlášť sa mi páčila jedna činnosť, do ktorej sa nás zopár zapojilo - bola to "hodinka pravdy", kedy sme si navzájom hovorili, čo sa nám na iných páči a čo zas nie.

Takto to zhruba vyzeralo na sústreďení, čo sa týka aktivít. Čo sa však odohrávalo v duši každého jedného z nás, je individuálna záležitosť. Bolo však cítiť, že sme tam všetci "svoji" ako jedna rodina. Nechýbalo kopec zábavy a opäť sme mali vhodnú príležitosť uvedomiť si, že každý z nás patrí do super spoločenstva - aspoň ja ho vnímam veľmi

pozitívne a verím, že aj ostatní so mnou súhlasia ☺.

Na záver ešte spomeniem to najdôležitejšie, ako sme tento čas prežili duchovne. Nemohli chýbať večerné chvály (vešpery), ktoré nám akosi už prischli a sme radi, že sa ich môžeme spolu modlievať. No a samozrejme, aj mimo skúšok na sústreďení sme skoro stále spievali, čo tiež možno považovať za istý druh modlitby. Veď všetci dobre poznáme známu vetu: Kto spieva, dvakrát sa modlí.

Maťo Mazúr

Deväť dní hľadania prístrešia

Večer 15. decembra sme sa stretli znovu po roku a začalo sa adventné putovanie v predvianočnom deviatniku. Jozef s Máriou išli do Betlehema. Trpezlivo znášali všetky utrpenia a urážky. Klopali na dvere podobne, ako sme to robili my v Podlaviciach deväť

dni pred Vianocami. „Kto klope tam?“ ... zaznelo za dverami niekoľkých rodín, ktoré sa rozhodli prijať Máriu s Jozefom. Aké to bolo skutočne ťažké pre rodinu, ktorá čaká dieťa, si len ťažko vieme predstaviť. Aj my sme putovali s obrazom Svätej rodiny „z domu do domu“. Pripravovali sme sa tak na oslavu narodenín Ježiša. Odpovedali sme na výzvu k vytrvalej modlitbe a vytvorili sme spoločenstvo. Hľadali sme odpoveď na otázku: „Kto dá prístrešie Márii?“ Chceli tak málo, „len nocľah chatrný“. Prosili, aby im niekto pomohol, no nenašlo sa miesto... Muž s mladou manželkou nenašli súcit, hoci Matku čakal pôrod. Netušili, koho odmietli, pre koho medzi sebou nenašli miesto...

dni pred Vianocami. „Kto klope tam?“ ... zaznelo za dverami niekoľkých rodín, ktoré sa rozhodli prijať Máriu s Jozefom.

Aké to bolo skutočne ťažké pre rodinu, ktorá čaká dieťa, si len ťažko vieme predstaviť. Aj my sme putovali s obrazom Svätej rodiny „z domu do domu“. Pripravovali sme sa tak na

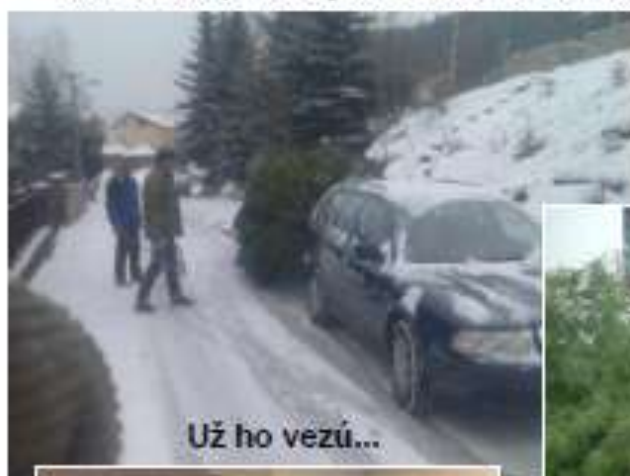

Jana Ťažárová

Postav dom, zasad' strom!

A tak aj my s manželom sme postavili dom a začali upravovať jeho okolie - chodníky, trávniky, ovocné i okrasné stromy, rôzne kríky. Medzi nimi bola malá sadenička borovice – limby. Keďže bola veľmi malá, zasadili sme ju, ale veľmi nešťastne, len asi 30 - 40 cm od plotu. Kým bola malá, nebol problém. No ona bola veľmi životaschopná a rástla a rástla... až z nej bol veľký krásny strom s rozkonárenými vetvami. Nestačil jej priestor na našom dvore, začala sa rozpínať aj do dvora našich susedov, navyše i korene zmohutneli

Už ho vezú...

Vianoce 2010

- Delba práce

bolo ťažké, prišiel čas, že sme sa s našou krásavicou, nádhernou limbou, museli rozlúčiť. Stromy sa obyčajne spľujú na jeseň alebo v zime. Kým som ja o tom iba uvažovala, sused Janko Dobrik hneď rozhodol. Vypíliť! A keďže bolo pred Vianocami, stromčekom ozdobiť podlavický kostol. Bolo rozhodnuté! A teda Vianoce roku 2010 zdobil náš kostolík „stromček“ z našej záhrady. Bolo to krásne!

Príbeh ale pokračuje. Keďže na našej ulici sa pekným stromom darí, ďalší susedovci Perďochovci mali tesne pri dome pekný smrek. Aj problém. Kedysi tiež menšia sadenička, no za roky vyrástla na

Strom u Perďochov

veľký strom a bolo ho treba riešiť. A znovu to bol sused Janko, ktorý im navrhol, aby oslovili nášho otca Daniela, či by sa smrek – stromček, nehodil na výzdobu nášho chrámu. Výsledkom

„Ťahal dedko repku?...“

Aj strom,
aj oldomáš

Deľba práce o rok neskôr

Vianoce 2011

bola veľmi rýchla dohoda o výzdobe chrámu na Vianoce 2011.

A tak si myslím, že po inventúre okolia našich domov sa nájde „stromček“, ktorý možno nie veľmi vyhovuje našej záhrade, no bude krásnou a dôstojnou ozdobou chrámu na Vianoce roku 2012. Naši muži - „pilčiči“ si s ním ľahko poradia. Prax už majú.

Jozefína Kantarská

Jasličková slávnosť

25. decembra o pätnástej hodine sme s mladými našej farnosti zahrli Jasličkovú slávnosť. Všetko sa to začalo pred garážou, ktorá sa na pol hodinu zmenila na Živý betlehem s jasličkami, svätou rodinou, tromi kráľmi, anjelom a pastierkami a pastierkami. Neskôr sme sa presunuli do vnútra kostola, kde sme pokračovali upravenou betlehemskou hrou z Horehronia, po ktorej nasledovalo pásmo kolied, na ktorých príprave a realizácii sa podieľali aj deti a ich mamičky z našej farnosti.

Osoby

a obsadenie:

Mária: Ivka Legiňová

Jozef: Tóno Vik

Anjel: Mirka Haviarová

Traja králi: Paľko Tuček, Janko Greč, Ivko Pánik

Otec: Pali Legiň

Mama: Lucka Klincová

Vefa detí, pastieri,

pastierky, hudobníci a zvukár Lukáš Mlynárik

V celej Jasličkovej účinkovalo asi 26 detí a mladých, ktorých bolo treba ošatiť, namnožiť im texty a dať ich dokopy na nácvikoch. To sa samozrejme nedalo vždy realizovať hromadne. Preto som skúšky delila na stretnutia mladých a nácviky detí, pri ktorých pomáhali aj ich mamičky. Obrovskú pomoc mi poskytla naša kostymérka pani Žitňáková, ktorá nám ušila a pripravila krásne a verné kópie tradičného oblečenia. Aj touto cestou jej chcem veľmi pekne poďakovať. Chlapci sa predviedli ako skvelí zvukári a nainštalovali mikrofóny a káble.... a všetky tie veci, ktoré si človek neuvedomuje, ale sú tam a sú dôležité.

Dej:

Všetko sa začalo veľmi dávno v Betleheme, v chudobnej maštafke. Potom, ako traja králi zbadajú hviezdu, idú sa pokloniť novonarodenému kráľovi. Anjel zobudí pastierov a vyzve ich, aby konali rovnako. Preto všetci zoberú, čo majú a idú v sprievode so spevom pokloniť sa malému Ježiškovi.

O niekoľko storočí neskôr v jednej rodine počas štedrej večere

sa deti dozvedajú, ako sa to celé odohralo. A keď sa opýtajú otca, či pastieri boli takí ako v ich dobe, otec neváha a zahrá im betlehemskú hru. Deti príbeh dojal a tiež chceli niečo obetovať malému Ježiškovi. Ale keďže boli

chudobní a nemali nijaké veľké dary, Ježiškovi z hĺbky svojho srdiečka zaspievali vianočné koledy a zavinšovali.

Keď sme dohrali a dospievali, všetci sa pobrali do svojich domovov. Verím, že si každý odniesol radosť a lásku, ktorú do príbehu všetci účinkujúci vložili.

A najväčšou odmenou pre mňa za moje ponocovanie pri písaní samozrejme bolo vidieť, s akou radosťou sa najmä tí najmenší pustili do roboty a naučili sa množstvo textov a nových melódií, a tiež to, ako sa mladí precítene vložili do hrania svojich úloh.

Zuzana Tučeková

Neviniatka

Každoročne je 28. december v liturgickom kalendári venovaný spomienke na Sväté neviniatka, mučeníkov.

V úvode otec Daniel prečítal mená detí, ktoré boli tento rok vo farnosti pokrstené. Z počtu 40 novopokrstených bolo vo veku do 2 rokov pokrstených 33 detí.

Na sv. omši otec Daniel vyzdvihol dar dieťaťa v rodine a požehnal malé deťúrence, ktoré na omšu prišli v sprievode rodičov. Spestrením boli odpovede na otázky, čo komu priniesol Ježiško. Sv. omšu doprevádzal spevom aj mládežnícky zbor.

Mária Gréčová

Počas omše hovorím Miškovi: „Pozri, ako pekne Šimonko s Tomáškom ministrujú... Keď budete s Matúškom väčší, môžete aj vy pomáhať pánovi farárovi pri omši.“ Miško: „Nie, ja budem učiteľ a Matúško stavbár, vieš? :-“ Tak s našimi chlapcami asi netreba počítať pri ministrovaní... :-)

Výroky neviniatok

Deň neviniatok

V stredu 28. decembra 2011 do nášho chrámu prišli najmä mladé rodiny, aby sa nášmu nebeskému Otcovi poďakovali za ten najväčší dar - dar života. Života svojho, života manželského partnera, ale hlavne za dar života svojich detí. Veď pri zrode je v prvom rade On, my sme len nástroj.

Aj v závere uplynulého roka sa prišli rodiny našej famosti pokloniť Kráľovi, vziať úctu Otcovi, poďakovať mu za dar života, dar zdravia všetkých členov rodiny, za dar lásky a za mnohé milosti, ktoré zvlášť citlivo vnímame v čase vianočnom.

Počas sv. omše bolo živo. Obohacovali ju detský cupot a džavot, ktorý nám pripomínal detskú nevinnosť, hravosť, radosť, ale obohatila ju i ne-skutočná túžba troch batoliacich jednorôčnych dievčatiek pritulíť si nevinné Jezuličko ležiace v jaslíčkách. Otec Daniel svoju pozornosť venoval osobitne deťom: „No čo, Agátka, čo Ti priniesol Ježiško?“ Štvorročné dievčatko odvetilo: „Kávovar.“ „A tebe, Nikolka?“ „Práčku.“ „Hm, praktické dary. A mne traky na nohavice“, priznal sa otec Daniel. Tým nám dospelým pripomenul, že áno, stále sme deťmi. Božími deťmi. „A tebe čo priniesol, Beátka?“ „Ten dar sa nedá vyčísliť“, počula som sa rýchlo odpovedať a zamyslela som sa.

Sv. omša sa skončila a naplnení pokojom a láskou sme sa rozišli domov. Deň neviniatok som potom doma ukončila slovami Márie „Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi...“

A prišiel štvrtok, druhý deň. Môj drahý sa vrátil s deťmi z klziska - so zlomenou rukou a rozbitou hlavou, ale živý. Až keď som mu umývala záhlavie, z ktorého mu zatekala krv za golier, uvedomila som si, že som dostala od Ježiška ten najväčší dar: dar, ktorý sa nedá vyčísliť...

Požehnanie domov a bytov v našej farnosti

Pri príležitosti sviatku Zjavenia Pána sa požehnáva voda, do ktorej sa primiešava soľ a požehnáva sa aj krieda a tymián. Mnohí z nás si posvätenú vodu prinášame do svojich domácností a dávame si ňou požehnať svoj príbytok.

Obrad požehnania vykonáva kňaz za prítomnosti členov rodiny a začína pozdravom „Pokoje tomuto domu a všetkým čo v ňom bývajú“. Pri požehnaní kňaz žehná príbytok a prítomných znamením kríža, ktorý je znakom našej spásy. Príbytok a prítomných pokropí svätenou vodou, ktorá nám má pripomenúť náš krst a Ježišovo veľkonočné víťazstvo. Na horné veraje dverí (alebo priamo na dvere) kňaz píše požehnanou kriedou znak, pozostávajúci z troch písmen G+M+B a nového letopočtu. Podľa ľudového názoru ide o iniciály troch kráľov (Gašpar, Melichar, Baltazár). V skutočnosti je to však skratka latinského požehnania:

„Chirstus Mansionem Benedicat“ – „Nech Kristus žehná tento dom“. Znak na dverách je akoby pečat. Ak sú dvere zapečatené, nemôžu dovnútra preniknúť mocnosti zla.

Obrad končí ďakovnou modlitbou: *Všemohúci Bože a Otče, ty si nás v krste prijal za svoje deti a urobil si nás bratmi a sestrami tvojho Syna. Posilňuj naše spoločenstvo a Ním a daj, aby sme v našich rodinách žili vo svomosti a láske. Bože, chráň tento dom (byt, príbytok) pred zlom a hriechom, požehnaj ho ť i všetkých, čo v ňom bývajú,*

aby ti ako domáca cirkev, prinášali duchovné obete: zlato lásky, myrhu utrpenia a kadidlo modlitby. Skrze Krista nášho Pána. Amen.

Kresťanský zmysel tohto požehnania je v tom, že Božia sláva sa viditeľne zjavila v Ježišovi Kristovi (preto sa koná okolo sviatku Zjavenia Pána), a preto sa má zjaviť všade, aj v našich domoch a bytoch. Požehnanie má ukázať človekovi, ktorý sa často cíti ako bez domova, že v jeho dome s ním prebýva sám Boh. A tam, kde býva Boh, môže spokojne bývať aj človek. Ďakujeme nášmu pánu farárovi otcovi Danielovi za túto službu požehnania príbytkov a veríme, že nám prinesie hojnosť Božej milosti, pokoja, vzájomnej lásky a odpustenia do rodín našej farnosti.

Božena Hóferová

Tento rok požiadalo o požehnanie príbytku v Podlaviciach, v Skubíne a na THK rekordných 55 rodín.

Dobrá novina

V našej farnosti sa každoročne zúčastňujeme koledníckej akcie eRka – Hnutia kresťanských spoločenstiev detí - Dobrej noviny, aby sme tak pomohli chudobným deťom v Afrike, ktoré nemajú také podmienky na život ako my. Tento rok sme zbierali finančné prostriedky na realizáciu projektu, ktorý pomôže deťom v Južnom Sudáne. Navštívili sme 11 rodín, ktoré nás srdečne privítali a svojou finančnou podporou dali najavo, že aj im záleží na tom, aby sa životné podmienky detí v afrických krajinách zlepšili.

V tomto roku dosiahol počet koledníkov Dobrej noviny rekordné číslo. Rodiny prijali 15 mládežníkov. K zboru Chorus band sa pridali aj miništranti a ostatní mladí, ktorí mali chuť koledovať. Touto cestou chcem poďakovať nášmu pánovi farárovi Danielovi Bédimu, rodinám, koledníkom a všetkým ostatným, ktorí akýmkoľvek spôsobom prispeli k tomu, že sme sa aj tento rok zapojili do koledovania Dobrej noviny.

Lucia Klincová

Koledovanie v nemocnici

Tento rok sme sa prvýkrát zúčastnili aj na trochu netradičnom koledovaní. Boli sme zaspievať a zavinšovať v neďalekej nemocnici, kde sme, dúfam, potešili našich malých ale aj veľkých kamarátov. Navštívili sme deti na oddelení detskej chirurgie a pediatrie a personál na krčnom oddelení pre dospelých. Spev a vinše boli obohatením a sprestrením ich dlhých dní, strávených cez vianočné prázdniny v tomto zariadení. Môžeme za to poďakovať Zuzke Tučekovej, ktorá sa rozhodla potešiť chorých a celú akciu zorganizovala. Nášho premiérového, no dúfam, že nie posledného koledovania v nemocnici, sa zúčastnilo 9 mladých z farnosti. Okrem koledovania sme minulý týždeň v nemocnici spestrili spevom aj jednu svätú omšu. Aj keď sa na nej nezúčastnilo veľa ľudí, bolo nám potešením hrať a spievať pre Pána a pre chorých, ktorí

tam museli stráviť vianočné sviatky. Ďakujem nemocničným kaplánom Jurkovi a Paškovi za pozvanie a aj mladým spoluspevákam za ochotu zúčastniť sa na omši. Takže ešte raz všetkým jedno veľké ĎAKUJEM ☺.

Ivka Legiňová

Na pomoc Afrike vyzbierali koledníci Dobrej noviny vyše 900-tisíc eur

Bratislava, 8. marca (RV) – Na kolednícku zbierku Dobrá novina sa v 17. ročníku na prelome rokov 2011/2012 vyzbieralo 908.150,13 eur. „Vážime si veľkodušnosť slovenských rodín, ktoré napriek kríze a vlastnej nefahkej situácii dokázali opäť štedro obdarovať koledníkov Dobrej noviny. Veľmi pekne ďakujeme všetkým, ktorí prispeli na pomoc ľuďom, žijúcim v extrémnej chudobe v krajinách subsaharskej Afriky,“ uviedol riaditeľ Dobrej noviny Marián Čaučík.

Tradičnú kolednícku zbierku, ktorá trvá od Vianoc do Troch kráľov, organizuje eRko – Hnutie kresťanských spoločenstiev detí v spolupráci s katolíckymi farnosťami a Pápežskými misijnými dielami už sedemnásť rokov. Tento rok sa do nej zapojilo 26 263 detí a dospelých, ktorí navštívili vyše 80-tisíc rodín po celom Slovensku. Okrem 2 719 koledníckych skupiniek v 1 286 mestách a obciach Slovenska sa do Dobrej noviny už tradične z iniciatívy Slovenskej katolíckej misie v Bruseli zapojili aj krajanovia v Bruseli, Luxemburgu a Štrasburgu. Koledníci tento rok opäť zbierali aj slovenské koruny. Vyzbieralo sa 118 671 korún, v prepočte 3 939 €. Táto suma je započítaná v celkovej sume koledníckej zbierky.

Výťažok z najväčšej slovenskej zbierky na pomoc Afrike pôjde aj tento rok na konkrétne projekty pomoci ľuďom v Južnom Sudáne, Keni, Ugande a Etiópii. V tohtoročnom 17. ročníku bude Dobrá novina zameraná zvlášť na Južný Sudán, ktorý sa v júli 2011 osamostatnil a stal sa tak najnovším a zároveň

jedným z najchudobnejších štátov sveta. Dobrá novina sa zaviazala podporiť výstavbu detského oddelenia v nemocnici v Marialou, ktorú pôvodne založili vo vojne Lekári bez hraníc. Popri miestnom lekárskom personáli tam pôsobia lekári z Vysoké školy zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety.

Okrem toho podporí Dobrá novina aj ďalšiu nemocnicu v Mapuordite, kde sa pod vedením talianskeho riaditeľa pravidelne striedajú lekári a sociálni pracovníci z Fakulty zdravotníctva a sociálnej práce Trnavskej univerzity, ktorí okrem práce v nemocnici školia aj domáci personál v miestnej zdravotníckej škole. V Južnom Sudáne bude tiež podporený projekt pre rumbecké ženy v núdzi a Tréningové centrum sv. Petra Clavera, ktoré je spolufinancované grantom oficiálnej rozvojovej pomoci SlovakAid.

(zdroj: TK KBS, RV; ml)

Silvester na Kordíkoch

Tento rok sme my, mladí trávili silvestrovské chvíle trochu inak ako obyčajne. Pohodlie kostola – lepšie fary - sme vymenili za chatu na Kordíkoch, kde sme prežili krásne tri dni.

Už začiatok bol dosť vtipný, keď sme viezli v aute plný hmiec kapustnice, ktorý sa neustále vylieval a okrem toho sa na ceste ešte aj poriadne šmýkalo. O nervy sme našťastie neprišli a aj vďaka týmto tzv. kapustným chvíľkam sme sa dostali hore dobre naladení. No a tam sme sa teda vôbec nenudili. Objavili sme asi najlepšiu bobovú dráhu, aká kedy jestvovala, s názvom „Pomedzi stromy“. Koho zachytilo najmenej stromov, bol víťaz. Ale aj tak si myslím, že sme zostali všetci nejako zdravotne poznačení. Väčšinu času sme trávili v snehu (no nie preto, že by sme nemali čo robiť).

Radi sme privítali aj nové známe či neznáme tváre. Celý ten čas oživila práve pestrosť našich charakterov. Myslím, že každý tam mal svoje miesto a nebol tam náhodou. Blížil sa večer „V“ a všetci (v ten večer nás bolo asi 20) si postupne sadali k slávnostne prestretému stolu a tešili sa na spomínanú kapustnicu a vynikajúce kari alias bratia Krejzovci. Po chutnej večeri sme vyšli na zjazdovku, odkiaľ sme mali dobrý výhľad na okolie. Odrátali sme sekundy, vypustli balón šťastia, niečo hlučné do vzduchu, otvorili šampanské a... A asi najkrajším momentom bolo, keď sme sa hneď po polnoci všetci chytili za ruky a modlili sa ruženec a potom sme si spolu za-

spievali Salve Regina (Zdravaš, Kráľovná)...
Tak sme pekne spolu ukončili starý rok
a dúfam, že si ešte krajšie užijeme ten
nový.

Beja © Ťažárová

Silvester v Podlaviciach

Podlavickí veriaci sa zišli na sviatok Sv. Silvestra o 16. hodine, aby poďakovali za rok 2011. Počas omše, ktorú celebroidali pán farár Daniel Bédi a Juraj Adamkovič (nemocničný duchovný), otec Daniel zhmul v štatistikách rok 2011 a poďakoval sa za vykonanú prácu, ktorou veriaci obohatili farnosť. O 23:45 sa veriaci zišli na adorácii a spoločne privítali rok 2012. V prvý januárový deň na omšiach sme prijali novoročné požehnanie.

Na tomto mieste ďakujem za všetkých farníkov pánu farárovi za jeho priateľský prístup, ochotu a energiu ako aj priestor pre rôzne aktivity našej farskej rodiny.

Mladí Podlavičania z farnosti strávili v spoločnom kruhu prelom roka na chate na Kordíkoch. Sem im prišiel v sobotu dopoludnia odslúžiť koncoročnú sv. omšu duchovný správca Katolíckeho gymnázia Boris Brutovský. Po návrate sprevádzali svojim spevom večernú novoročnú omšu v Podlaviciach.

Helena Žebyová

Margarétka a Lianka
na Silvestra robili operky

Dvaja „pyrotechnici“,
záchranár bol nablízku

Sviatok Troch kráľov

Na sviatok Zjavenia Pána (sviatok Troch kráľov) sa počas sv. omši posviacala trojkráľová krieda, soľ a voda. Kriedou sa počas posviacania bytov a domov píšu na dvere domácostí písmená GMB a aktuálny kalendárny rok. Počas sv. omši, ako každoročne, sa v rím.kat. kostoloch v tento deň čítali dátumy cirkevných sviatkov v roku (Popolcová streda, Veľká noc, Turíce). Jednou piesňou potešili veriacich aj deťúrence – svoj spev sprevádzali hraním na flaute a tamburínou.

Už tretí rok sa v trojkráľový deň po sv. omši, ktorá býva o 10. hodine, odovzdávali medaily úspešným účastníkom Stolnotenisevého turnaja o putovný pohár Farnosti Podlavice. Víťazmi kategórií sa stali: Frederik Ťažár (do 12 r.), Annamária Ťažárová (dievčatá), Matej Klinec (mládenci), Miroslava Veljačiková (ženy) a Peter Tišťan (muži). Víťazi medzi sebou odohrali zápasy o Putovný pohár farnosti. Tento vyhral, podobne ako minulý rok, Peter Tišťan.

Lubomír Mazúr

Stolnotenisevý turnaj

o Putovný pohár

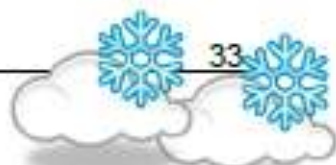
Farnosti PODLAVICE

Záverečné 2011 umiestnenie

1. PETER TIŠŤAN

2. Frederik Ťažár 3. Matej Klinec

4. Annamária Ťažárová 5. Miroslava Veljačiková

Miško
na
záver
pred
odcho-
dom:
„A
kedy
už
prídu
tie
rado-
vân-
ky...?“

Zimné radovánky

V sobotu 14. januára sme sa, vďaka rodinke Balážovcov, mohli tešiť zo zimných radovánok. Celý týždeň sme s obavou sledovali, či nám zostane sneh aj na víkend. Situáciu zachránila Barborka, ktorá sa vrúcne modlila, aby prišla a priniesla nám veeeelka snehu. Ráno veru bola aj chumelica, no potom vykuklo slniečko, a tak sme sa mohli tešiť zo sánkovania, bobovania, klzákovania, konských záprahov, stavania snehových príšer, hokejového zápasu a z krásneho dopoludnia stráveného s priateľmi.

Jana Minarovičová

HC Podlavice

... a toto je striedačka

Tréning pred zápasom

Detské stretká vo farnosti

Písať o detských stretkách počas týždňa v našej podlavickej farnosti je pre mňa trochu ťažké, lebo na tejto pôde sme po istom čase my - Kapustovci opäť úplní nováčikovia. Keďže Klárka je už predškolačka a Petrik ešte akékoľvek stretko vytrvalo strávi spiaci v kočíku, zatiaľ sme sa nedali ani na angličtinu, ani na maliarstvo, ani na hudbu s tancom, o týchto aktivitách teda písať nebudem.

Avšak, radi a pravidelne sme začali navštevovať modlitbové stretnutia mamičiek, ktoré síce nie sú priamo detské stretká, ale keďže tie naše pokladíky nemáme kde nechať, tak sa modlia spolu s nami. Popri tom sa spolu zahrajú, podelia sa o nejaké maškrty, pohádajú sa i rýchlo opäť uzmieria a nikto od nich nečaká nejaký výkon. Jednoducho, aj tí úplne maličkí ako Žofka, Jurko, Jakubko, Petrik, Maxík či Adamko, zvykajú si byť v spoločenstve

ľudí, vnímať ruch a činnosť okolo seba a občas tam prispieť aj svojou „troškou“: úsmevom alebo hlasným smiechom, zvukom, plačom, pohľadom☺.

Druhou našou veľmi obľúbenou aktivitou, kam chodí aj Klárka, sú biblické stretká – malé katechézky pre deti o rôznych ľuďoch a udalostiach zo Svätého Písma pod vedením Aničky Tomašíkovej. Ona, okrem toho, že deťom daný úsek prerozpráva a zdramatizuje pomocou skvelých bábok, ktoré podľa potreby menia šaty i mená, má pre deti vždy pripravenú nejakú drobnosť súvisiacu s príbehom, ktorú si môžu vyrobiť. Tak nám na poličke pribudli nádoby na jedlo z príbehu Márie a Marty, dom s odnímacou strechou z príbehu o uzdravenom chromom, ktorého priateľa spustili cez strechu, či postavička otca s naširoko otvoreným náručím z príbehu o mámotratnom synovi. Vďaka týmto drobnostiam si doma nielen môžeme pripomenúť, čo sa v tom-ktorom príbehu stalo, ale tiež jednoduché ponaučenia a rady do života, ku ktorým sa deti s pomocou Aničkiných otázok dopracovali a pamätajú si ich niekedy lepšie a trefnejšie ako my dospelí☺.

Aby toho nebolo málo, každý príbeh dostanú deti aj nakreslený, aby si ho mohli vyfarbiť a ďalej o ňom uvažovať či zhmúť si, čo už bolo povedané (napr. aké postavy tam vystupovali, čo sa stalo, kto čo povedal, urobil, či to bolo správne, či nie, ...). A nakoniec spievame – rôzne piesne, ktoré viac či menej súvisia s daným príbehom a keď máme chuť, preopakujeme si aj tie dávnejšie, čím opäť ožívajú skôr spomínané postavy ako Dávid, Jonáš, Noe a iní. Tieto stretká sa mi veľmi páčia pre svoju jednoduchosť a zároveň hĺbku. Deti majú príležitosť spoznávať Bibliu rôznymi spôsobmi a popri nich sa veľa učíme i my veľkí. Či už tiež o tých konkrétnych biblických

ľudoch a udalostiach, no i o tom, ako môžeme i my sami pracovať s našimi drobcami a Božím slovom v našej rodine. Je skvelé, že máme priestory, kde sa môžeme viackrát v týždni stretávať pri naozaj hodnotných aktivitách. Veľká vďaka všetkým, ktorí na tom majú svoj podiel.

Anna Kapustová

Biblické stretko

Dnes vám chcem predstaviť biblický krúžok či presnejšie katechézy pre deti. Stretávame sa každý druhý pondelok v pastoračnej miestnosti. Stretnutie začína o 10. hodine a trvá približne 45 minút. Krúžok sa zrodil doslova formou ponuky a dopytu prostredníctvom kontaktov niektorých podlavických mami, pána farára a mňa – Anny Tomašíkovej, ktorá vediem tieto krúžky. Zastrešuje ma Súkromné centrum voľného času v Misijnom dome na Skuteckého 4 v Banskej Bystrici.

Každá katechéza má svoju tému. Je ňou biblický príbeh, ktorého určitú časť deťom predvedieme názorne – vlastne zahráme, prostredníctvom bábok – biblických postáv, vysokých asi 30 cm. Bábky sú stabilné, nemajú na tvári vyznačené oči, nos ani ústa. Preto, aby výraz tváre nebránil použitiu postavičky v rôznych emocionálnych rozpoloženiach. Sú oblečené do šiat, pripomínajúcich oblečenie izraelského ľudu. Na kusoch látky, ktoré korešpondujú s témou, sa vytvorí scéna. Pomocou gest mužských, ženských i detských postáv sa vytvorí obraz. Používajú sa rekvizity, čo možno najviac približujúce sa realite, aby pomohli k lepšej predstave vtedajšej doby.

Počas tvorby scény si rozprávame – spolu hľadáme, čo nám chcel Boh prostredníctvom príbehu povedať a ako to možno aplikovať v našom živote. Deti si tiež vyrobia predmet, ktorý sa dá včleniť do samotnej scény a zároveň slúži na pripomenutie témy po návrate domov. Aj mamy vravia, že katechézy často pokračujú doma, keď ostatným súrodencom a ocinom ukazujú vyrobené drobnosti a rozprávajú príbeh. Ku stretku patrí aj nová pieseň, ktorú sa deti naučia, a tiež obrázok na vyfarbenie, zachytávajúci scénu z preberaného príbehu. V Podlaviciach sú katechézy veľmi obľúbené. Navštevuje ich okolo 13 – 15 detí s aspoň jedným rodičom či starým rodičom. Veríme, že sa nám podarí udržať si priazeň malých i veľkých Podlavičanov aj do budúcnosti. Pozývame aj vás!

Anna Tomašíková

Angličtina pre najmenších

Farnosť Podlavice sa usiluje už aj tých najmenších viesť k duchovnému, osobnému a vzdelanostnému rozvoju, z čoho vyplýva aj jej snaha podnecovať v deťoch záujem o učenie sa cudzieho jazyka - angličtiny.

Hodiny angličtiny, ktoré vedie jazykové centrum Magica Academy, prebiehajú v priestoroch podlavickej fary každý štvrtok od 9:30 do 10:15. Deti sú prevažne vo veku od 1 do 3 rokov, a preto sa do výučby zapájajú s pomocou ich mamičiek. Popri rozvíjaní materinského jazyka majú deti týmto spôsobom možnosť naučiť sa angličtinu hravým, jednoduchým, prirodzeným a zábavným spôsobom. Deti sú malí géniovia a v tomto veku sú naprogramovaní na učenie sa jazyka, či už materinského alebo cudzieho. Využívame toto jedinečné obdobie detstva, kedy sa deti učia jazyky ľahko a rýchlo hravou formou.

Celým procesom učenia sprevádzajú deti dve rozprávkové postavičky Hocus a Lotus, s ktorými zažívajú rôzne rozprávkové dobrodružstvá. Pomocou medzinárodnej metódy - rozprávko-muzikálového príbehu - sa deti učia rozprávať cudzím jazykom rovnako, ako to robia pri učení sa materinského jazyka. Pri výučbe vytvárame prostredie, v ktorom podnecujeme detičky v tom, aby komunikovali len v angličtine.

Magickou formulkou sa v úvode hodiny prenese do rozprávkového sveta. Prerozprávame si a divadelne (gestami, mimikou, hlasitosťou a tóninou reči) znázorníme rozprávkový príbeh, ktorý dramaticky prežívame. Sústredenosť detí je veľmi kolísavá. Preto keď chceme udržať detskú pozornosť, je vhodné

činnosti striedať. V strede hodiny sú často zaradené upokojujúce aktivity, medzi deťmi veľmi obľúbená činnosť s farbičkami, lepidlom či plastelínou. Následne sú zaradené pohybové aktivity spojené s ukazovačkou rozprávkového príbehu. V procese výučby angličtiny majú nezastupiteľné miesto aj chyťavé melódie veselých anglických pesničiek, ktoré sa v pamäti detských hlavičiek uchovávajú po dlhú dobu a prostredníctvom nich sa deti oboznamujú s hudbou, melódiou a rytmom cudzieho jazyka. Späť z rozprávkového sveta sa vrátíme opäť magickou formulkou.

Hodiny sú vedené s láskou tak, aby vytvárali pozitívny vzťah detičiek k angličtine. Nie je to len o anglickom jazyku, všestranne rozvíjame celú osobnosť dieťaťa. Viac informácií nájdete na stránkach: www.magicaacademy.sk

Livia Tvarožková

Yamaha – Prvé krôčiky k hudbe

Pred dvomi rokmi sa na mňa obrátili maminky z Podlavíc, ktoré spolu so svojimi detičkami absolvovali hodiny hudobnej školy Yamaha v materskom centre Hviezdička s otázkou, či by som nemohla učiť priamo u nich v Podlaviciach. Samozrejme, že som mohla, len bolo potrebné nájsť priestor, kde by hodiny mohli pokračovať. A priestor maminky našli na pôde podlavického kostolíka v miestnosti, kde sa navzájom stretávajú maminky s detičkami pri rôznych aktivitách. Tu sa stretávame každý piatok na hodinách Prvých krôčikov k hudbe.

Detičky spolu s maminkami tu doslova robia svoje prvé krôčiky k hudbe, rozvíja sa u nich hudobné čítanie a vnímanie. Spolu spievajú pesničky, recitujú básničky, hrajú na rytmické detské hudobné nástroje. Prejavujú sa pohybovo a popri vnímaní hudby rozvíjajú aj

svoje výtvarné schopnosti. Každá maminka na hodinách Yamaha s radosťou pozoruje svojho drobčeka, ktorý tak odvážne vstupuje do sveta hudby a zvukov a tiež získava dôležité skúsenosti s prvými kontaktmi s inými deťmi a ľuďmi. Každá hodina má svoju atmosféru a prináša deťom i maminkám nové poznanie a zážitky, umocňuje ich vzájomný cit a prináša radosť zo spoločne prežitých chvíľ. Hudba im vnáša do duše krásu a vzbudzuje citlivosť a vnímavosť. So svojimi „prvými krôčikmi k hudbe“ budú ich ďalšie kroky v živote istejšie a odvážnejšie. Spolu s maminkami som rada, že tieto ich prvé krôčiky môžeme sledovať aj na pôde kostolíka v Podlaviciach na hodinách hudobnej školy Yamaha, ktoré organizuje Súkromné centrum voľného času, Radvanská 1 v Banskej Bystrici.

Tonka Plintovičová

Výroky nevinlatok

Maťko pri prechádzke banskobystričským námestím (SNP) pozerá na Mariánsky stĺp: „Oci, a toto je čo? Socha slobody?“

Fašiangové radovánky – karneval

Počas fašiangového obdobia sa 11. februára v sále kultúrneho domu v Podlaviciach uskutočnil karneval pre deti. Zúčastnilo sa na ňom veľa rodín so svojimi ratolesťami, ktoré sa s nadšením obliekli do pestrofarebných kostýmov a masiek. Doma im ich pomohli zhotoviť rodičia alebo niektorí využili aj možnosť zapožičania z požičovne. Dokonca sa „zamaskovali“ aj niektorí dospeláci a popri tanci tak zabudli na svoje povinnosti či starosti. Na tomto karnevale však všetkým chýbal d.p.

Hlavné organizátorky

Daniel Bédi, ktorý bol v tom čase na služobnej ceste v Ríme. Do prípravy a organizácie tejto fašiangovej zábavy sa zapojila najmä mládež z Podlavíc a blízkeho okolia v spolupráci s pani Ingou Žitňákovou a učiteľkou z materskej škôlky Natáliou Mihalovou, ktoré túto akciu aj moderovali prezlečené do zaujímavých kostýmov. Myslím si, že sa všetci veľmi dobre zabávali. Niektoré gazdinky sa zapojili aj do súťaže o najlepší koláč. Porotcami a ochutnávačmi boli všetci zúčastnení, ktorí mali chuť si zamaškovať. Každý koláč mal pridelené svoje číslo, porotcovia zvolili ten najlepší pomocou čiarkovej metódy. Zvítazil koláč s číslom 8 pemik poliaty čokoládou a ozdobený farebnou cukrovou ryžou a gazdinka Natália Bíliková zaň získala vecnú cenu. Počas karnevalu sa do rôznych súťaží mohli zapojiť aj deti, či už samostatne, alebo so svojimi rodičmi. Za svoj výkon boli

Cena za koláčiky

bol v tom čase na služobnej ceste v Ríme. Do prípravy a organizácie tejto fašiangovej zábavy sa zapojila najmä mládež z Podlavíc a blízkeho okolia v spolupráci s pani Ingou Žitňákovou a učiteľkou z materskej škôlky Natáliou Mihalovou, ktoré túto akciu aj moderovali prezlečené do zaujímavých kostýmov. Myslím si, že sa všetci veľmi dobre zabávali. Niektoré gazdinky sa zapojili aj do súťaže o najlepší koláč. Porotcami a ochutnávačmi boli všetci zúčastnení, ktorí mali chuť si zamaškovať. Každý koláč mal pridelené svoje číslo, porotcovia zvolili ten najlepší pomocou čiarkovej metódy. Zvítazil koláč s číslom 8 pemik poliaty čokoládou a ozdobený farebnou cukrovou ryžou a gazdinka Natália Bíliková zaň získala vecnú cenu. Počas karnevalu sa do rôznych súťaží mohli zapojiť aj deti, či už samostatne, alebo so svojimi rodičmi. Za svoj výkon boli

odmenené peknými vecnými cenami, ktoré im rozžiarili očka. Svoju šikovnosť a hravosť mohli ukázať aj manželské či partnerské dvojice, ktoré sa prihlásili do súťaže „tanec s balónom“. Tancovali na hudbu rôzneho žánru a balón museli navzájom držať len čelom bez pomoci rúk. Šampanské a bonboniéru si nakoniec domov odniesli manželia Švoňavcoví. Na záver kamevalu bola vyhodnotená samozrejme aj najkrajšia maska, ale už staré príslovie hovorí, že: „Nie je dôležité vyhrať, ale zúčastniť sa!“ Všetkým, ktorí pomohli pripraviť túto akciu, patrí úprimné ĎAKUJEM a dúfam, že aj na budúci rok sa podarí zorganizovať takéto kameval, ktorý poteší najmä srdiečka našich ratolestí.

Mária Skladaná

sms, ktorá pípla v Ríme:

„Na začiatku karnevalu sme si mysleli, že sa tak dobre maskuješ, že sme si Ťa len nevšimli... Aj auto si mal zaparkované pred Kultúrnym domom... A Ty si tak ďaleko... Chýbal si nám. J.“

Modlitbové trojdnie Modlitieb matiek komunity Útecha

V dňoch 27. - 29.1. 2012 sme mali v našej farnosti Sv. Ducha v Podlaviciach modlitbové trojdnie Modlitieb matiek komunity Útecha. Bol to pre nás matky veľmi požehnaný čas milosti. Schádzali sme sa počas troch dní a modlili sme sa duchovne spojené so všetkými modlitebnými skupinami matiek na svete, na rovnaké úmysly.

V piatok sme odprosovali za svoje hriechy.

V sobotu sme odpúšťali a odprosovali Pána za tých, ktorí ublížili nám a našim deťom a prosili o ich obrátenie.

V nedeľu sme chválili Pána za všetko, čo urobil v našich životoch. Modlitbové trojdnie býva každý štvrtok a môžu sa ho zúčastniť všetky matky z farnosti a okolia, aj tie ktoré nie sú členkami komunity. Počas roka sa schádzame raz týždenne doma, alebo v kostole a to v menších skupinkách, kde sa modlíme za svoje deti a odovzdávame ich do Božích rúk. Tieto skupinky sú vždy otvorené aj pre nové mamičky.

Helena Žebyová

Výroky nevinnatox

Dnes (deň po Veľkej noci) Miško vzal na piesku krhličku, začal akoby dačo rozhadzovať okolo seba a ja sa ho pýtam: „Miško, čo to robíš?“
Miško: „To mám sväteničku a posväcujem svätenou vodou.“ :-)

Morálne ocenenie si prevzali farské redakcie v Prievidzi

Banskobystrická diecéza v nedeľu 12. februára 2012 ocenila celoročnú službu farských redaktorov, ktorí sa zišli v Prievidzi – Zápotôčkach na stretnutí farských masmédií. Najbližšie by sa ako redakcie vzájomne mali stretnúť na celoslovenskom Dni katolíckych médií 19. mája tohto roku v Bratislave.

Famosť Podlavice na stretnutí zastupovali Mária Gréčová za redakciu časopisu *Duchovný pohľad* a Ľubomír Mazúr, správca farskej web stránky.

Morálne ocenenie i knihu si z rúk diecézneho administrátora Mons. Mariána Bublinca prevzali tri desiatky angažovaných laikov v sprievode svojich kňazov, ktorí celý rok pracujú na tvorbe farských časopisov, webstránok a sociálnych sietí na území Banskobystrickej diecézy. Prítomní si vypočuli posolstvo Benedikta XVI. pre mediálnych pracovníkov na rok 2012 s názvom: *Ticho a Slovo, cesta evanjelizácie*. Tohtoročné posolstvo Svätého Otca redaktorom priblížil vdp. Ján Kuneš. V zmysle pápežovho

posolstva ich povzbudil k vnútornému stíšaniu sa. „V tichu sa dotkneme zdroja lásky,“ uviedol Kuneš a zdôraznil, že v kontexte náročného denného programu je nevyhnutné ustrážiť si ticho pre stretnutie s Božím slovom.

Koordinátorka dobrovoľníkov v Dome Božie milosrdenstva Veronika Morvayová povzbudila redaktorov k propagovaniu dobrovoľníctva, ktoré je osvedčenou a prínosnou službou nielen pre starších a chorých v Dome Božieho milosrdenstva, ale aj pre samotného dobrovoľníka.

Internetový projekt na obdobie pôstu www.40dni.sk predstavil vdp. Štefan Hýrošš z Kláštora pod Znievom spolu s koordinátormi projektu z Farnosti Žilina – Solinky, Michalom Privarčákom, Dušanom Pirošikom a Kristínou Cingelovou. Dvadsaťročnú tradíciu časopisu Xaver, ktorý vydávajú s celodiecéznym záberom bohoslovci Kňazského seminára sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici – Badíne, priblížil šéfredaktor Jozef Benčat a redaktori Martin Mihál a Marián Juhaniak. Prítomným sa prihovril aj kňaz Marcel Puvák, rodák z Prievidze, ktorý je vedúcim náboženského vysielania v Tv NOE v Ostrave.

TK KBS Zuzana Juhaniaková

Svetový deň chorých 2012 v Banskej Bystrici

Zaplnená Kaplnka Povýšenia sv. Kríža v Rooseveltovej nemocnici sa 11. februára 2012 stala centrálnym miestom osláv 20. svetového dňa chorých v meste Banská Bystrica.

V hudobno-slovnom pásme, ktoré predchádzalo sláveniu svätej omše, mladí z neďalekej Farnosti Banská Bystrica - Fončorda venovali chorým niekoľko piesní, ktoré hovorili o kríži, ale i o spáse, ktorá z neho plynie.

Pozvanie nemocničných kaplánov Juraja Adamkoviča a Pavla Pakoša tento rok prijal hlavný celebrant Ľubomír Grega z kňazského seminára. V homílii reagoval na slová pápeža Benedikta XVI., ktorý povedal, že „miera ľudskosti sa meria vzťahom k utrpeniu a trpiacemu“. Celebrant ďalej uviedol, že „aj dnes sme počuli o tej, ktorá je plná ľudskosti.“ Vychádzal pritom z evanjeliovkej state, v ktorej Mária riešila zdanlivo nepodstatný nedostatok vína na svadbe v Káne. Mária pomáha pri odstraňovaní každého ľudského nedostatku a hlavne v Lurdoch sa stará o tých, ktorým chýba zdravie.

Slávnostný kazateľ pripomenul slová istého kňaza, ktorý Lurdy prirovnal k nemocnici sveta, kde je najviac bolesti ale i lásky, nádeje a modlitby, pričom prítomným zaželel, aby sa tunajšia nemocnica stala bystrickými Lurdami, kde bude bolesť spojená práve s týmito hodnotami. V závere homílie otec Grega upriamil pozornosť aj na Kristovu tvár v kaplnke. „Je to najmodernejší röntgen, ktorému neunikne nijaká choroba tela i duše“ a pozval prítomných, aby sa na neho čoraz viac podobali.

V závere svätej omše prijal otec Grega od chorých kyticu kvetov a po požehnaní každému udelil pomazanie nardovým olejom zo Svätej zeme, pričom im vyslovil pranie, aby aj ich obety a námahy Bohu voňali ako tento olej. Spoločné slávenie Svetového dňa chorých bolo v banskobystrickej nemocnici zakončené neformálnym agapé, ktoré pripravili farníci zo susednej Farnosti Banská Bystrica - Podlavice.

TK KBS informoval Michal Válka

Sviatok Lurdskej Panny Márie - Svetový deň chorých - sme oslávili aj v Podlaviciach. Síce v treskúcom mraze, ale hriali nás aspoň plamienky sviečok.

Prečo práve katechézy? V Podlaviciach?

*Prečo katechézy v Podlaviciach?
Chceme ľuďom pripomínať (aj tým, ktorí
už „zabudli“), že Boh ich napriek všet-
kému stále miluje...*

Katechézy sú jednou z foriem misií. Misie ako také majú pomôcť farnosti v obnove nielen duchovnej, ale hlavne v obnove života farnosti. Prišli sme do vašej farnosti s novou formou ohlasovania. Mnohí možno očakávali fundovaných kazateľov alebo skupinu rehoľníkov, ktorí vykonávajú misie v rámci svojho rehoľného poslania. My, hoci sme laici, dostali sme spolu s kňazom poslanie ohlasovať Radostnú zvesť už pri krste, teda v momente, keď sme boli začlenení do Cirkvi.

Aby sme mohli opísať naše účinkovanie, chceme sa najskôr predstaviť. Zodpovední za túto skupinu katechistov sú Štefan a Žofka z Rajeckých Teplíc. Spolu s nimi v skupine (v ekipe) je otec Igor, gréckokatolícky kňaz, pôsobiaci v Ružomberku a Liptovskom Mikuláši, manželia Marek a Petra, ktorí majú 5 detí a sú zo Žiliny a ešte slobodný Juraj, študent na vysokej škole tiež zo Žiliny. Každý z nás chodí do Neokatechumenátneho spoločenstva v Žiline. Vo farnosti Najsvätejšej Trojice Žilina - mesto sú 4 spoločenstvá. Tieto spoločenstvá sú na ceste k dozrievaniu dospeljej autentickej viery.

To, čo ohlasujeme, je, že Ježiš Kristus sa obľožil našimi hriechmi a nechal sa pribiť za nás na kríž, ale Boh ho nenechal v hrobe a dal mu zvíťaziť nad smrťou a vzkriesil ho k novému životu a dal mu oživujúceho Ducha. A chce aj tým, ktorých si vyvolil, dať zakúsiť toto víťazstvo nad smrťou a dať im tiež oživujúceho Ducha, aby mohli milovať jeden druhého tým istým

spôsobom, tak ako nás On miluje. A to je tá cesta viery, cesta života.

Keď sa pozrieme na našu spoločnosť, na Cirkev, vidíme, že ľudia odchádzajú z Cirkvi, že strácajú vieru, že neveria. A Boh predsa neopúšťa človeka. Chce, aby človek našiel pokoj, našiel lásku, šťastie, napriek všetkým ťažkostiam, chorobám, chudobe, samote. A preto dáva rôzne charizmy, aby pomohol človeku dostať znovu chuť žiť, milovať a byť milovaný.

Jednou z nových chariziem je Neokatechumenát. Teda nový katechumenát pre pokrstených a aj nepokrstených. Tieto spoločenstvá majú za cieľ svedčiť vo svojom živote o láske Boha. A prečo majú svedčiť? Práve preto, o čom som písal vyššie, aby svet uveril nanovo, že Ježiš žije. Aby táto láska vzbudzovala v ľuďoch otázky:

„Prečo si títo dokážu odpustiť? Ja to neviem.“

„Ako je možné, že prijali ďalšie dieťa? To sú blázni!“

„Prečo sa nerozvedú? Ja by som to už nevydržal.“

„Prečo on dokáže prijať kolegu, ktorý mne lezie stále na nervy?“

Dôležité je, aby ich privádzali k stretnutiu s Bohom aj mimo kostola.

Svedectvo: Štefan

Chcel by som vám trochu priblížiť, čo Boh urobil v mojom živote. Vyrástol som v kresťanskej rodine, mám 5 súrodencov (3 sestry a 2 bratov). Rodičia mi odovzdali vieru, tak ako najlepšie vedeli. Chodil som do zboru v našej farnosti a v tom čase sme sa volali „Banda, čuduj sa!“ Po základnej vojenskej službe som sa oženil so Žofkou, ktorá tiež chodila do tohto zboru. Najskôr sme začali bývať u Žofkiných rodičov, potom sme bývali v podnájme v Žiline a už sme nestíhali chodiť do zboru vo farnosti. Teraz bývame v rodinnom dome.

Už predtým, ako sme sa zobrali, Žofka ma pozvala na katechézy do Žiliny a začali sme chodiť do spoločenstva. Po niekoľkých rokoch sme zistili, že ja som neplodný a nemôžeme mať deti. Bola to rana! Ale práve cez spoločenstvo, cez počúvanie Božieho slova sme to mohli prijať, hoci sme si prešli rôznymi ťažkosťami. Či už zo strany rodiny, známych, príbuzných. Každý mal pre nás nejaké to riešenie – adopcia, osvojenie a podobne. Viedlo to až k tomu, že sme chceli ukončiť naše manželstvo, lebo sme nevideli cieľ, nevideli sme zmysel nášho manželstva...

Ale Boh na nás nezabudol. On nás zachránil a môžem potvrdiť, že nás stále zachraňuje a dáva nám odvahu ísť ďalej a svedčiť o jeho Láske. Lebo sme objavili a stále objavujeme, že On jediný nás miluje, že sa nado mnou nepohoršuje, nad mojimi pádmi, nad mojimi hriechmi. A toto Vám zvestujeme, že Boh je jediný, ktorý nás miluje, aj keď sa pomýlime, že pre nás robí stále nové veci, lebo nás miluje.

A ešte ohľadom detí. Boh nám požehnal zatiaľ 11 krstných detí a okolo 10 birmovných detí, takže sa máme o koho starať. Adoptovať si môže každý, aj ten čo už má vlastné deti. Ale videl som veľa rodín, ktoré boli zničené hoci mali deti. Teda láska k tomu druhému neprichádza od toho, či máte deti alebo nie, ale od Ježiša Krista.

Štefan z Rajeckých Teplíc

Štefan pri katechéze

Navštíviť a poznať miest Svätej zeme je určite neopakovateľný a hlboký zážitok a stáva sa nábožen-sko-duchovným bohatstvom na celý život.

Pozvánka do Svätej zeme

Svätá zem je jeden z emotívnych názvov Izraela ako krajiny, do ktorej vstúpili Židia po štyridsaťročnom putovaní púšťou. Oblasť má veľký náboženský význam pre tri svetové monoteistické náboženstvá - judaizmus, kresťanstvo a islam, pretože v tejto oblasti sa stali udalosti posvätné pre všetky tieto náboženstvá. Svätá zem je krajinou, kde Boh mimoriadne oslovil celé ľudstvo v záujme jeho harmonického duchovného vývoja. Tu vznikli biblické dejiny Starého a Nového zákona, ktoré podnietili rozvoj novej civilizácie na všetkých kontinentoch. Každý kresťan živej viery má túžbu všetko to vidieť, počuť, prejsť miestami

Svätej zeme, po ktorých kráčal Kristus.

Táto túžba v nás ešte zosilnela po púťavom rozprávaní vdp. Martina Mojžiša na svätých omšiach v nedeľu 5. februára tohto roku v našom kostole v Podlaviciach. Rozprával o Betleheme, jaskyni narodenia Pána, Nazarete, Bazilike zvestovania Pána, Jeruzaleme, hore

Premenenia, Kaplnke Božieho hrobu a iných zaujímavých miestach Svätej zeme.

Po jeho rozprávaní sme sa rozhodli, že aj my chceme byť na miestach, kde sa narodil, žil, zomrel na kríži, vstal z mŕtvych a vystúpil na nebesia pred dvetisíc rokmi náš Pán Ježiš Kris-

tus. Takže sa tešíme na október a pozývame vás spolu s nami putovať miestami, po ktorých kedysi kráčal náš Pán.

Anna Matemyová

Ked' chrám oživa a rozpráva

„Aké milé sú tvoje príbytky, Pane zástupov.“ (Ž 84)

Na potulkách mestom nám pohľad často padne na chrám. Budova postavená z kameňa či tehál je určená na stretnutie s Bohom, v nej sa modlíme a zhromažďujeme ako spoločenstvo. V prvotnej kresťanskej praxi boli miesta a priestory, čiže objekty, v ktorých sa slávila Eucharistia, posvätené samým ich používaním bez toho, aby bol potrebný osobitný obrad. Dnes kánon hovorí, že „posvätné miesta sú tie, ktoré posvätením alebo požehnaním, ako to predpisujú liturgické knihy, sú určené na Boží kult“.

Prvé, čo si všimneme na chráme, je veža. Ukazuje na Boha. Označuje dominantu mesta, dediny, farnosti. Veža vždy symbolizuje stred nášho života, ktorým je Boh. Veža je pevný bod, na ktorý upierame svoj zrak, vieme, že okrem nás je tu ešte niekto iný, kto riadi naše dejiny. Niekto vyšší, kto nás poslal. Mesto bez veže, bez kostola je prázdny mestom. Nemá srdce.

Brána nás pozýva, aby sme vstúpili dnu. „Veru, veru hovorím vám: Ja som brána k ovciam... Kto vojde cezo mňa, bude spasený; bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu“ (Jn 10,7,9). Bránou chrámu sa vchádza i vychádza. Nie je to nič zvláštne. Treba si však uvedomiť, že keď vstupujeme z ulice, opúšťame akýsi všedný svet, plný kriku, ruchu, trhu, svet bánk a obchodu, ulice a potkýnania sa o ľudí. A práve táto brána je miestom, kde vchádzame do tichého, tajomného a posvätného priestoru. Je zvláštne, že taký úzky kus dreva oddeľuje dva svety. Svet profánny a sakrálny. Brána stojí vždy uprostred. Aj Kristus je bránou. Treba nám z času na čas zanechať starosti, zvedavosť a vstúpiť do chrámu. „Zdvihnite, brány, svoje hlavice a vyvýšte sa, brány prastaré, lebo má vstúpiť kráľ slávy“ (Ž 24). Za bránou nasleduje tmavá miestnosť v chráme, kde sa kedysi zhromažďovali katechumeni. V Knihe Genezis čítame: „Boh... oddelil svetlo od tmy“ (Gn 1,4). Tento priestor symbolizuje povolanie človeka z tmy do svetla, keď prechádza do lode chrámu. Symbolizuje dielo prvého dňa, keď bola zem pustá a prázdna. Pri dverách zvykne byť svätenička a mnohí sa pýtajú, akú úlohu plní. Očistnú. Pripomína nám krst. Je tam svätená voda – čistá, jednoduchá. Touto vodou si kropíme čelo, hrud', ramená, aby sme sa stali čistí. Aby sme predstúpili pred Pána ako Božie deti. Chceme, aby bolo všetko krásne a čisté, to je našou hlbokou túžbou. Človek, ktorý vstupuje do chrámu, sa chce zbaviť hriechu a získať milosť, pretože noc nie je priateľom človeka. Túžime po svetle a pri vstupe do chrámu vchádzame do svetla. „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8,12). Križ preniká telo. Pri sväteničke vykonáme znak križa. Prepáčte, nie čosi nedefino-

vateľné, zmrzačené, unáhlené, križ sa má robiť pokojne a má byť veľký. Aby bolo cítiť, ako nás objíma – od čela k hrudi, od jedného ramena k druhému. To nás má upokojiť už pri vstupe do chrámu a uviesť do meditácie. Cítíme, ako nás obopína križ, na ktorom nás vykúpil Pán. Posväcuje nás a preniká do každého tkaniva nášho tela. Upokojuje, sústreďuje naše myšlienky i srdce. Zvláštne je pozorovať od oltára uponáhľaný maratónsky beh pri dobehnutí do cieľa pri neskorom príchode na sv. omšu. Spotené čelá, rýchle prežehnanie, rozkolísané státie, blúdenie očami po chráme a dobiehanie myšlienok zvonku. Vždy mi napadne vtip o indiánskom náčelníkovi, ktorý sa prvýkrát viezol v aute. Keď sa ho pýtali, ako sa cítil po jazde, pokojne odpovedal sebavedomému šoférovi: „Počkajte chvíľu, kým dobehne moja duša.“

Naše duše blúdia mimo chrámu, hoci telo už dobehlo do kostola, duša ešte rieši problémy, ktoré sme nechali doma či na pracovisku. Potom aj účinky slávenia Eucharistie sú primerané tejto príprave. Romano Guardini hovorí, že najväčším nepriateľom Eucharistie je zvyk. Keď skončí sv. omša, bavíme sa o počasí, o kultúre, o hocičom, len akosi cudzo nám padne byť plní Krista a zážitku s ním. Ničím nás neoslovil? Možno sme nemali pripravené srdce.

V chráme vidíme aj stĺpy. Pováčšine si myslíme, ako odborníci na statiku, že majú držať strop. Zaiste, no stĺpy v chráme symbolizujú Boží ľud na cestách. Pozývajú nás, aby sme sa aj my stali aspoň malými stĺpkami v Cirkvi. Keď sa ocitnete v Chráme sv. Pavla

za hradbami v Ríme, uvidíte dva rady stĺpov, ktoré vás privítajú, prijmú, alebo priam zovrú do náručia ako jedného z putujúcich za Kristom. Stĺpy symbolizujú putovanie, pevnosť, vytrvalosť, ale aj jednotu a súdržnosť spoločenstva Božieho ľudu.

Centrálным miestom chrámu je oltár, na ktorom sa pod sviatostnými znakmi sprítomňuje obeta križa. Je stolom Pána. Má výraznejšie miesto v kostole než svätostánok alebo ambona. Vo svätostánku sa uchováva Eucharistia, no na oltári sa „rodí“. Oltár je teda tým najposvätejším miestom v kostole – na ňom sa uskutočňuje Kristova obeta na križi. Preto by sme na oltár nemali klásť nič navyše, čo neprináleží k sláveniu Eucharistie. Nemali by tam byť ani kvety. Oltár je samotným miestom slávenia Eucharistie, obetným stolom. Chránová loď, ktorá vyúsťuje do presbytéria, kde sa nachádza oltár sprítomňujúci Krista, symbolizuje jednotu Božieho ľudu s Kristom. Loď je otvorená pre všetkých bez rozdielu veku, hodností a vyjadruje, že sme si všetci rovní, všetci zjednotení v Boží ľud. Oltáru sme však všetci podriadení ako Kristovi, lebo je centrom svätej omše i nášho života. Oltár je kameňom, na ktorom sa uskutočňuje obeta, no aj stolom s obrusom a pokrmom: chlieb, víno, voda predstavujú symboly posvätej hostiny. „Keď prišla hodina, zasadol za stôl... Vzal kalich, vzdával vďaky a povedal: Vezmite ho a rozdeľte si ho

medzi sebou... Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás. Potom vzal chlieb, vzdával vďaky, lámal ho a dával im, hovoriac: Toto robte na moju pamiatku“ (porov. Lk 22,14–20). V tú noc náš Spasiteľ pri Poslednej večeri ustanovil eucharistickú obeť tela a krvi. Odovzdal seba samého ako dar celému svetu. V presbytériu je umiestnené kňazské sedadlo – stolička alebo sedes. Na ňom sedí predsedajúci zhromaždenia. Má byť postavený tak, aby naň všetci videli.

Posledná, dôležitá časť zariadenia chrámu je ambona. Pozor, nie je to „rečnická tribúna“. Od ambony sa neprednášajú nijaké komentáre, nijaké slová lúčenia laikov a veriacich, ani oznamy. Odtiaľ sa číta a hovorí Božie slovo. Tak ako keď Izraeliti prosili Mojžiša: „Iba ty sám sa priblíž a vypočuj všetko, čo nám bude hovoriť Pán, náš Boh; a všetko... ty nám oznámiš a my to vypočujeme a spravíme“ (Dt 5,27).

Chrám je výnimočná stavba. Hovorí o tých, ktorí ho stavali, a hovorí o tých, ktorí sa oň starajú. Hovorí však najmä o Bohu. O tom, že žije. O tom, že volá ľudí k sebe. A o tom, že ľudia chcú byť s ním...

dp. Michal Masný; spracované podľa „Keď chrám oživa a rozpráva“, Anton Červeň SDB, Kat .noviny č. 48/2007

Ku chrámu patrí aj agapé farskej rodiny:

Dunajské vlny

Suroviny: 200 g masla, 3 lyžice kakaa, 200 g práškového cukru, 5 vajec, 2 polievkové lyžice rumu, 300 g polohrubej múky, 2 čajové lyžičky kypriaceho prášku do pečiva, 680 g vykôstkovaných višní

Poleva: 75 g tmavej čokolády, 60 g masla

Krém: 1 vanilkový pudingový prášok, 5 dcl mlieka, 40 g cukru, 125 g masla
Pracovný postup:

Cesto: Maslo vymiešame s práškovým cukrom dopenista. Pri stálom šľahaní po jednom pridávame celé vajcia a 1 polievkovú lyžicu rumu. Potom pridáme múku zmiešanú s kypriacim práškom. Spolu premiešame. Polovicu cesta natrieme na maslom vymastený plech. Do druhej polovice pridáme kakao a ďalšiu lyžicu rumu. Premiešame a natrieme na svetlé cesto. Vykôstkované višne rozdelíme na cesto a zľahka pritlačíme. Cesto vložíme do vyhriatej rúry a pečieme asi 20 až 30 minút. Na vychladnuté cesto rozotrieme krém a koláč odložíme do chladničky stuhnúť. Po stuhnutí ho polejeme polevou.

Krém: Pudingový prášok rozmiešame v mlieku. Za stáleho miešania uvaríme puding, necháme ho vychladnúť. Zmäknuté maslo vymiešame s cukrom a po lyžiciach pridávame do vychladnutého pudingu.

Poleva: Na miernom ohni roztopíme maslo s čokoládou. Pri stálom miešaní vymiešame dohľadka. Necháme krátko vychladnúť a natrieme na vychladnutý krém.

Dobrá chuť!

Zaradoval som sa, keď
mi povedali: „Pôjdeme do
domu Pánovho!“ (Ž 122)

www.podlavice.fara.sk

5.

výročie

konsekrácie
kostola Sv. Ducha
v Banskej Bystrici –
Podlaviciach
28. apríl 2012

PROGRAM:

„Môj dom sa bude volať
Domom modlitby.“
(Mt 21,13)

bb.podlavice.fara.sk

**16:00 slávnostná sv. omša spojená
s posviackou nového organu,
celebruje Mons. Tomáš Galis, žilinský diecézny biskup**

účinkujú: Cantate Deo Podlavice pod vedením V.Lutonskej, Chorus Band
Podlavice, Matúš Kucbel a Neokatechumenátne spoločenstvá

Tešíme sa na Vás! Farská rodina

Sprievodné akcie:

27.4. piatok: 18:00 sv. omša, celebruje Mons. Jaroslav Pecha, dekan,
po nej **organový koncert** Nikolaja Polubojarova, absolventa ruskej hudobnej
akadémie v Moskve, klaviristu, laureáta medzinárodných súťaží.

28.4. sobota: Farský deň – od 9:00 hry, súťaže, divadielko...

poklona od 12:00 deti a mladé rodiny, 13:00 mladí,

14:00 stredná generácia a seniori do 15:00

16:00 slávnostná sv. omša, **18:00** občerstvenie - agapé

19:30 Večer chvál – hudobno-slovné pásmo, účinkuje **SEVEN BB**

29.4. Nedeľa Dobrého pastiera: sv. omša: **8:00** Daniel Bédi, SF,

10:00 hlavný celebrant Ing. Mgr. Kazimír Divéky, prvý farár Podlavíc,
účinkujú: Katedrálny mládežnícky zbor, Chorus Band Podlavice a Podlavické svetielka

15:00 evanjelizácia, **18:00 sv. omša – Benediktíni zo Sampora**

19:00 Veľkonočný koncert Friends of Music – Priateľov hudby
(prierez klasickou hudbou od baroka po 20. stor.)

Výstavba kostola 2006 – 2007

OBRAZOVÁ PRÍLOHA:

Konsekrácia kostola 28.4.2007

Posviacka zvonov 2.12.2006

